

Lord Ruster

genaamd

Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE WOEKERAAR

N° 2693

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Woekeraar

HOOFDSTUK I.

DE BANK VAN LENING

Het vroegere White Chapel, nu omgedoopt in Commercial Road, is één van de drukste en belangrijkste verkeerswegen in Londen en is ook de breedste in de volkrijke Londense buurt, in de omgeving van de West India and Albert docks.

De huizenzee wordt in dit oostelijk gedeelte van de reuzenstad heel sporadisch afgewisseld met zeer kleine park-

jes. Eigenlijk gezegd niet meer dan plantsoenen, en die uren lopen uit elkaar liggen.

In de borough White Chapel, die nog altijd deze naam heeft behouden, kan men uren en uren lopen, zonder het kleinste stukje groen te ontdekken.

Niets dan huizen en nog wel bijzonder oude, wrakke en lelijke huizen.

Hier woont het arme gedeelte van de

bevolking en hier vindt men ook de grootste concentratie misdadigers.

Men ontdekt er een groot aantal kroegen en dancings en hoe vaak ook de politie een razzia houdt, om er een beetje de schrik in te brengen, een paar dagen later is alles toch weer in volle gang en de arrestatie van een twintigtal beruchte schurken schijnt zo goed als niets uit te maken. Er blijven er altijd duizenden over.

Toch blijft de politie onvermoeid met deze razzia's doorgaan, want het kan gebeuren, dat er onder in het schepnet, dat zij bij die gelegenheden hanteert, toevallig een paar lang gezochte misdadigers ontdekt worden, die nog een oude rekening met de politie te vereffenen hebben, en naar wie al lang gezocht werd.

Vele straten in deze buurt dragen nog een bijna middeleeuws stempel, want de huizen zijn daar bijna nog dezelfde als in de tijd van Charles Dickens.

De Hanburystreet is zeker wel een van de oudste van de wijk, want zij wordt al genoemd in een bevelschrift, door Richard de Derde uitgevaardigd.

De straat is voor deze buurt nogal vrij breed en de oudste huizen, die nu dreigden in te storten, zijn door nieuwe vervangen, wat echter het uiterlijk van de straat lang niet ten goede is gekomen.

Er staan zelfs een paar huizen, waarvan de twee bovenste verdiepingen nog helemaal van hout zijn, andere weer hebben prachtige gevels en nog uitstekend geconserveerde houten luiken.

Dit laatste geldt in het bijzonder voor de kleine winkelhuizen, die er inderdaad heel schilderachtig zouden uitzien, met hun kleine glas in lood ruitjes, hun ouderwetse stoepen en hun spitse gewelfjes, als ze maar niet zo bijzonder smerig waren.

In de Hanburystreet, niet ver van de Brick Lane, staat een van die oude huizen, die direkt de aandacht trekken van de oudheidkenners.

Het was waarschijnlijk sinds eeuwen een winkelhuis geweest en had nooit als iets anders dienst gedaan, sinds het

in het begin van de zestiende eeuw was gebouwd.

De vroeger prachtige deur was heel smal en droeg nog een klopper, een prachtig ding, maar waarvan de historische waarde door de tegenwoordige eigenaar niet erg op prijs scheen te worden gesteld, want het zware koperen voorwerp was zwart van vuil.

Boven de deur hingen aan een koperen stang, drie grote bollen van hetzelfde metaal zacht in de wind te zwaaien.

Geen enkele Londenaar zou zich hebben kunnen vergissen in de betekenis van dat embleem; in het huis, waar de drie bollen uithangen, is een bank van lening gevestigd.

Een naam was nergens op de deur te vinden, maar iedereen in de buurt wist te vertellen, dat in dat huis de oude Clogs woonde.

Hij woonde er al zo lang, dat niemand in de buurt zich de tijd kon herinneren, dat hij daar niet was, in zijn donkere winkel, achter zijn smalle toonbank, waar hij de indruk maakte van een grote, zwarte spin in haar net.

Vele vrouwen in de buurt scholden hem voor oude woekeraar uit, maar als de nood aan de man kwam, gingen zij toch steeds dezelfde weg naar de oude winkel in de Hanburystreet, om daar een paar shillings te krijgen voor een stukje huisraad, wat oude kleren of iets dergelijks.

Het was ongeveer half negen in de ochtend en Clogs had zijn zaak al een uur geleden geopend, toen een jong meisje, die met haar knap gezichtje in deze buurt direkt moest opvallen, schoorvoetend de winkel naderde.

Zij kon misschien achttien jaar zijn en was heel eenvoudig, om niet te zeggen, armelijk gekleed, ofschoon met de eerste oogopslag te zien was, dat zij haar sjofele, tot op de draad versleten kleren zo netjes in orde hield als het ging. Het meisje droeg een in een geruiten doek geknoopt pak.

Zij stapte op de smalle deur toe, waarboven de drie koperen bollen hingen, keek schichtig om zich heen, en stak toen een aarzelende hand naar de deur-

kruk uit.

Daarbij slaakte zij een diepe zucht, maar scheen moed te vatten en duwde de winkel deur open.

Zij stond nu in een vrij lange, maar smalle winkelruimte, die schemerig verlicht werd door twee kleine ramen, op zij van de deur.

De twee lange zijmuren waren zo goed als helemaal ingenomen door lange rijen planken, waarop een groot aantal pakjes van verschillende grootte waren neergelegd.

Aan ieder van die pakjes was met een speld of touwtje een stukje papier vastgemaakt, waarop een paar letters, een datum en een volgnummer stonden.

Bij één van de ramen begon de toonbank, die ongeveer vier meter lang was.

Langs de tegenovergestelde muur stonden een viertal stoelen, want Clogs had een tamelijk drukke zaak en soms was het wel eens nodig, dat hij zijn klanten moest laten wachten.

Dicht bij het raam stond een soort lessenaar, waarop een zwaar boek lag, meestal opengeslagen.

In dit zware boek, dat in dik leer gebonden was, vol cijfers en namen, was de lijdensgeschiedenis van heel wat gezinnen in White Chapel en omgeving te lezen.

Naast dit register stond een kleine inktpot met een pen ernaast en meer scheen de pandhuishouder niet nodig te hebben voor de uitoefening van zijn beroep.

De ingewijden echter wisten wel, dat hij behalve pandhuishouder ook nog geldschietster was, maar dergelijke zaken werden afgedaan in de kleine achterwinkel, die men ook een soort huiskamer zou kunnen noemen, die door middel van een dubbele glazen deur, van de andere ruimte gescheiden was.

— Daar stond ook een kleine brandkast, en daar zag men ook een hokje, een bedstee, waar hij in sliep. Het huis had nog een insteekkamertje, dat men langs een wenteltrap bereiken kon, en daar woonde de oude Nell, de vrouw, die het huishouden deed van Clogs, die nooit getrouwd was geweest en, voor zo ver men wist, ook geen kind of kraal

ter wereld bezat.

Op dat ogenblik stond Clogs achter zijn toonbank, bezig met het nakijken van een aantal lompjes, die hem net gebracht waren.

Het moet wel opgemerkt worden, dat de oude Clogs een uitermate onaangename gezicht had, dat nog het meest leek op dat van een boosaardige aap.

Het opmerkelijk lage voorhoofd en de vooruit springende kaken zouden voor een schedelkundige beslist zeer interessant zijn geweest.

Clogs ging nog even door met zijn werk, voortdurend murmelend en zijn dikke lippen bewegend, schoof toen de lompjes opzij en wendde zich naar zijn klant.

Op hetzelfde ogenblik verscheen er een soort glimlach van herkenning op zijn gezicht, maar het was een glimlach, die zijn trekken niet verhelderde, maar er integendeel een schrikwekkende uitdrukking aan gaf.

— Wel, lief kind, zijn we daar weer? Komen we de oude man nog eens bezoeken? Komen we eens afrekenen? Wat zie je er vanmorgen weer lief uit.

Hij keek het meisje grijnzend aan, streek een paar keer over de half kale schedel en scheen toen pas het pak in het oog te krijgen, dat het meisje onder de arm droeg.

Hij trok een bedenkelijk gezicht, keek haar nog eens aan, terwijl zij onwillekeurig een paar stappen achteruit deed en liep toen naar het reusachtig register toe.

Hij begon er ijverig in te bladeren, terwijl hij in zichzelf mompelde:

— Lis..., las..., wacht, daar heb ik het al, Lee, Jane Lee.

Hij ging met een afgekloven stukje potlood 'n rijtje cijfers na, onverstanebare klanken mompelend en keek plotseling met een ruk op, om het meisje, dat angstig voor zich uitstaarde, opnieuw grijnzend aan te kijken.

— Weet je hoeveel het nu al is, schatje? vroeg hij toen.

Het meisje schudde ontkennend het hoofd en antwoordde stamelend:

— Ik weet het niet, mijnheer, mijn moeder...

— Het is nu zeventien pond en zes shilling. Een fortuin in deze tijd, een burgermans fortuin. Ik heb je moeder tot dusver niet lastig gevallen en ik heb je het geld op heel billijke voorwaarden geleend. Vijftien procent, minder kon het toch niet. Ook voor je panden heb ik eigenlijk meer betaald, dan ik met mijn geweten als zakenman overeen kon brengen.

Het meisje was bleek geworden en zei zacht, terwijl zij naar de grond keek:

— Ik wist niet, dat het zoveel was, mijnheer Clogs. Zeventien pond? Maar hoe kunnen wij dat ooit terug betalen?

— Nu, het zou een grote schade voor mij zijn, als het niet ging. Ik reken er vast op, schatje, dat je mij vandaag eindelijk eens zult komen betalen.

— Maar wij kunnen niet, mijnheer Clogs. Ik verzeker u, dat het ons onmogelijk is, snikte het meisje met tranen in de ogen, terwijl zij een smekend gebaar maakte.

— Kom, kom, zei Clogs, met hetzelfde hatelijke grijnslachje. Ik ben overtuigd dat je het wel betalen kunt, al is het dan niet in geld.

— Wat bedoelt u daarmee, mijnheer? vroeg het meisje, terwijl zij Clogs met grote ogen aanstaarde.

— Begrijp je dat niet, snoesje? Nu, ik zal het je dadelijk wel duidelijk maken. Och, och, wat een onschuld toch! Wat heeft zij mooie, blauwe ogen! Men zou er zo in bijten, in die kleine Jane Lee.

Clogs had zich nog verder over de

toonbank gebogen en had zijn hand als een klauw langs de arm van het meisje laten glijden, dat verschrikt achteruit deinsde. Toen stamelde zij:

— Ik heb hier nog wat goed bij me, mijnheer Clogs, zuiver wol. Zoudt u ons daar niet op willen voorschieten?

Clogs haalde de schouders op en antwoordde:

— Wat schiet ik daar mee op? Krijg ik zo mijn geld terug? Waarom betaalt je moeder mij niet?

— Ik zei toch, dat zij niet kan, riep het jonge meisje. Zij is ziekelijk. U weet toch ook wel dat ze half verlamd is?

— Maar jij werkt toch.

— Ik werk als men mij werk geeft, maar helaas, ik ben er te laat mee begonnen. Ik hoefde vroeger mijn handen niet uit de mouw te steken. Ik werk nu hier dan daar, maar lang niet alle dagen en ik moet nu zoveel uitgeven om de medicijnen voor mijn moeder te kunnen betalen en nog voor iets anders.

— Voor wat dan wel?

— Dat gaat u niet aan mijnheer Clogs, antwoordde Jane, en haar hele gezicht stond plotseling strak.

Clogs liet zijn ruige wenkbrauwen zakken, totdat ze zijn ogen bijna helemaal verborgen en liet een smakkend geluid van zijn dikke lippen horen.

Toen zei hij kortaf:

— Ik dring me niet in je vertrouwen, lief kind. Ik wil je alleen maar zeggen, dat je mij zult moeten betalen. Ik weet zeker, dat er goeie vrienden zijn; die vinden er bepaald wel iets op.

HOOFDSTUK II.

WAAR RAFFLES TEN TONELE VERSCHIJNT

Een ogenblik bleef het stil in de smalle, half donkere winkel.

Toen zei Jane Lee:

— Luister eens, mijnheer Clogs. Misschien zullen onze omstandigheden nog wel veranderen en dan wordt uw geld met woekerwinst terugbetaald, dat zweer ik u, maar u moet ons nog wat tijd geven.

— Dat ben ik juist niet van plan, schatje, antwoordde Clogs. Ik begin nu echt mijn geduld te verliezen. Ik heb getekende schuldbekentenissen van je moeder en je zult wel weten, wat er gebeurt, als er niet betaald wordt. Vandaag is de vervaldag en als ik wil, zou ik morgen je moeder uit huis kunnen laten zetten en jou natuurlijk ook.

— Maar dat zult u toch niet doen? riep het meisje dodelijk geschrokken.

— Ik zal het niet doen, maar dan stel ik voorwaarden.

Onder het spreken was Clogs om de toonbank heen gelopen en hij stond nu handenwrijvend voor Jane Lee.

— Zeg mij die voorwaarden, mijnheer Clogs, en wanneer het mogelijk is, ze in te willigen, dan zal ik het doen, antwoordde Jane.

— Heeft mijn onschuldig lammetje het dan nog niet begrepen? zei Clogs, terwijl hij een stap dichterbij kwam. Moet ik dan nog duidelijker zijn? Kom, geef mij als afrekening maar gauw eens een kusje.

Jane Lee deed een stap achteruit, met een uitdrukking van zo'n afschuw op haar gezicht, dat Clogs een kreet van woede slaakte.

— Ik zou je aanraden, om niet te weigeren of tegenstand te bieden. Bedenk, dat ik het lot, misschien het leven van je moeder in mijn hand heb. Ik weet heel goed, dat zij mij die som niet kan terugbetalen. En als je het dan weten wilt, ik heb met opzet nooit gesproken over terugbetalen en het bedrag steeds laten oplopen, omdat ik jou op die manier in mijn macht wilde krijgen. Je ziet, dat ik volkomen eerlijk ben. Krijg ik nu mijn kus?

— Nooit! riep Jane vol afschuw uit. Liever maak ik mij van kant.

— En je moeder?

— Ik weet zeker, dat mijn moeder zelf liever de dood zou ingaan, dan te beleven, dat ik mij zelf zou verlagen door de aanraking van een scheft, als

jij bent.

— El, staan de zaken zo? riep Clogs met een hatelijk lachje, en door zijn hartstocht meegesleept, waardoor hij alle voorzichtigheid uit het oog verloor. Welnu, dan zullen wij eens zien, wie aan het langste eind trekt.

Clogs probeerde haar hand te grijpen, maar snel rukte Jane zich los en voor hij goed en wel wist wat er gebeurde, kreeg hij een klinkende klap midden op zijn wang.

— Bravo! klonk plotseling een heldere stem, dat noem ik een flinke klap.

Juist was de winkeldeur opengestaan en op de drempel verscheen een rijzig man, deftig gekleed en met een krachtig, energiek gezicht.

Maar Clogs was zo door het dölle heen, dat hij de opmerking niet eens gehoord had en zich opnieuw op het meisje wilde werpen, met een gebrul als van een wild dier.

Maar hij had nog geen stap gedaan of hij voelde zich door een ijzersterke hand in zijn nek gegrepen en het volgende ogenblik werd hij over zijn eigen toonbank heengeslingerd, terwijl dezelfde stem van net hem toeriep:

— Dààr is je plaats, ouwe schobbejak! En heb nog eens het lef het arme kind met een vinger aan te raken.

Clogs keek de indringer met een blik vol haat aan, terwijl hij zijn geschaafde arm greep, die nog al te lijden had gehad, toen hij zo plotseling de onvrijwillige reis over het zinken blad van zijn toonbank maakte.

De vreemdeling keek de schurk verachtelijk aan en wendde zich nu tot het jonge meisje, dat verschrikt op dezelfde plek was blijven staan, terwijl hij vriendelijk zei:

— U hebt niets meer te vrezen, miss. Ik kwam hier toevallig langs, omdat ik mij erg interesseer in antiquiteiten en toen ik door de ruitjes naar binnen keek, zag ik, hoe de oude boef ook een stuk antiek, de mood had u lastig te vallen. Kom maar direkt met mij mee, en u zult niet meer bang voor die ellendeling hoeven te zijn, daar sta ik u borg voor.

Het meisje wilde al haastig naar de

deur stappen, toen Clogs met schelle stem riep, terwijl zijn lelijke gezicht van machteloze woede afschuwelijk vertrokken was:

— En mijn zeventien pond en zes shillings? Waar blijven die? Ik zou je aanraden om ze mij te betalen, of anders gebeuren ongelukken. Bedenk, wat ik net over je moeder gezegd heb.

Het meisje stond stil, bedekte haar gezicht met de handen en zuchtte.

Maar de vreemdeling had zijn hand al in de zak gestoken en er twee biljetten van tien pond uitgehaald, die hij met een verachterlijk gebaar op de toonbank smeed.

— Daar is je geld, oude schurk, zei hij zachtjes. De schuldbekentenis!

De vreemdeling had nog nauwelijks uitgesproken, of Clogs had zich haastig uit de voeten gemaakt.

Hij ging naar zijn achterkamer, opende daar de brandkast, nam er een klein geldkistje uit, opende ook dit en haalde er een aantal beduimelde papiertjes uit, die hij haastig vergeleek met een klein kasboek, dat ook in de kast had gelegen.

Daarna kwam hij weer naar de winkel, na de brandkast zorgvuldig gesloten te hebben.

Clogs grabbelde nu haastig in een smerige oude portemonnaie, telde het wisselgeld uit, schoof de indringer met een nijdig gezicht de vieze papiertjes toe en bromde:

— Dààr, en maak nu, dat u weg komt, of ik roep de politie.

— Dat is een loos dreigementje, oude schurk, riep de ander met een kort lachje. Ik geloof, dat jij wel de laatste zou zijn, die de hulp van de politie zou inroepen. Ik zal hier vertrekken als ik zin heb en geen sekonde eerder, begrepen?

Hij had 'n blik geworpen op de smoezelige papiertjes, die voor hem op de toonbank lagen en zei nu met een grimmig lachje:

— Ruim zeventien pond te moeten terugbetalen voor een schuld van nog geen acht. Ik heb wel eens van woekeraars gehoord, mijnheer Clogs, maar ik geloof, dat u hen allemaal met genoeg een paar punten kunt voorgeven

en dan nog winnen ook.

Onder het praten had hij de papertjes opgevouwen en ze met een lichte buiging aan het meisje gegeven, dat zwijgend, met de handen op het hart gedrukt, had toegekeken, bijna nog niet in staat om aan zoveel geluk te geloven. Maar zij zag de valse, loerende blik niet, die Clogs haar toewierp en zij hoorde evenmin de woorden, die hij tussen zijn gele, afgebrokkelde tanden mompelde:

— Wij zijn nog niet van elkaar af, zus. Je zult wel merken, wat het zeggen wil, als je 't eenmaal met Corn Clogs aan de stok krijgt.

De onverwachte bezoeker had inmiddels het wisselgeld met een snel gebaar van de toonbank in zijn zak laten glijden.

Hij nam nu beleefd zijn hoed af voor het meisje en zei met een stem, die haar vreemd ontroerde:

— Ik hoop, dat u mijn geleide niet zult afwijzen, Miss. Ik zou graag nog wat met u willen praten.

— Mijnheer, ik weet niet... stamelde Jane Lee. U bent zo goed voor mij geweest, maar...

— Maar er kon wel iets achter steken, klonk de schelle stem van Clogs, terwijl hij hatelijk lachte.

Met een ruk keerde de vreemdeling zich naar de pandjesbaas om.

Zijn gezicht had een dreigende uitdrukking gekregen, toen hij hem toebeet:

— Let goed op je woorden, dwerg en heb niet het lef nog één woord ten nadele van haar te zeggen.

Hij wendde zich opnieuw tot het meisje en riep plotseling verschrikt uit, toen hij haar zag wankelen:

— Maar wat scheelt u, miss? U ziet zo bleek! Voelt u zich niet goed?

— Het zal wel over gaan, mijnheer, zei het meisje met een zwakke stem. Ik heb nog geen tijd gehad om vandaag iets te eten. Ik...

Maar het jonge meisje kon niet uitpraten. Een duizeling scheen haar te overvallen. En zij zou zeker gevallen zijn, als de bezoeker niet snel was toegeschoten en haar in zijn armen had opgevangen.

Hij droeg haar snel naar een stoel en beval kortaf de pandjesbaas op de toon van iemand, wiens bevelen direkt gehoorzaamd worden:

— Fris water en een beetje azijn. Vlug wat!

Knorrend als een varken sloop Clogs naar de achterkamer en een ogenblikje later was hij terug met een kom, waarin water en azijn was.

De vreemdeling doopte er een punt van zijn zakdoek in, maakte de slapen en de polsen van het bewusteloze meisje nat, hield haar een flaconnetje van groen kristal onder de neus en beleefde de voldoening, dat zij een paar minuten later weer de ogen opsloeg en zwakjes glimlachte. Zij deed een poging om op te staan en zei nauwelijks hoorbaar:

— Wat vreemd is dat, ik had plotse- nog een gevoel alsof ik ging vliegen en toen wist ik ineens niets meer.

— Dat komt, miss, omdat u met een lege maag de deur bent uitgegaan en toen heeft de opwindning van de geschiedenis net de rest gedaan, zei de vreemdeling.

Zonder verder nog enige aandacht te schenken aan Clogs liet de bezoeker het meisje opstaan, pakte haar voorzichtig onder de arm, liet haar een paar passen doen en vroeg toen:

— Denkt u, dat u zou kunnen lopen?

— Ik weet het niet, mijnheer. Misschien als ik nu en dan kan rusten.

— Woont u hier ver vandaan?

— In de Pellhamstreet, mijnheer.

— Dat is hier gelukkig dichtbij, antwoordde de andere. Dan zal ik met u meegaan. Nee, u mag beslist niet tegen spreken.

En met deze woorden maakte de vreemdeling de deur open, liet het meisje voorgaan, nam haar voorzichtig bij de arm en zei:

— Nu maar langzaam aan. U kunt rustig op mij steunen. Ik ben sterker dan u denkt.

Jane glimlachte flauwtjes, wierp haar redder een schuwe blik toe en zei op een toon vol dankbaarheid:

— Ik mag werkelijk geen misbruik van uw vriendelijkheid maken, mijnheer. Laat ik u nu hartelijk bedanken,

dat u mij uit de handen van die ellendige Clogs gered hebt en zeg mij wie u bent, dat ik weet, aan wie ik later het geld zal moeten terugbetalen.

— Wanneer u niet wilt, dat wij op slag kwade vrienden worden, miss, dan spreekt u geen woord meer over het geld, voordat ik u daartoe toestemming geef. U mag daar helemaal niet meer aan denken. Want ik geloof, dat dat u zo bleek en zwak heeft gemaakt. Mijn naam doet er echt niets toe, omdat erover teruggeven niet gesproken wordt en u raakt me ook beslist niet zo gauw kwijt. Wilt u mij met alle geweld bedanken, doe het dan door mij uw geschiedenis te vertellen en mij te zeggen, hoe het mogelijk is, dat u door zo'n ongelukkig klein bedrag in moeilijkheden hebt kunnen geraken. Wees er zeker van, dat ik het niet uit pure nieuwsgierigheid vraag. Zo'n kleinzielig gevoel is mij vreemd, maar ik zou u graag willen helpen, meer dan ik kon doen, door die onnozele paar ponden te betalen.

Jane keek hem nogmaals aan met dezelfde schuchtere blik; zij scheen een ogenblik te aarzelen en zei toen vastbesloten:

— Ik heb er nog met niemand over gesproken, mijnheer. Wij hebben trouwens heel weinig vrienden, mijn moeder en ik, maar u zult het horen. Denk echter niet, dat u iets romantisch zult te horen krijgen. Het is allemaal zo vreselijk eenvoudig, maar ik wil er mee wachten tot ik thuis ben. Als ik alles in mijn herinnering terug roep, zou ik misschien weer flauw vallen. Ik voel mij zo zwak en duizelig.

De man naast haar keek haar hoofd-

schuddend aan. Toen zei hij:

— Ik verzoek u dringend, Miss, om u niet door misplaatste trots te laten weerhouden, want dat zou uw gezondheid ernstig kunnen benadelen. Zeg toch eerlijk, dat u niet alleen vanochtend nog niet gegeten hebt, maar waarschijnlijk ook gisteravond niet en misschien wel niet de hele dag.

Het meisje werd weer vuurrood en toen doodsbleek en scheen daarna een hevige strijd met zichzelf te voeren.

Toen fluisterde zij bijna onhoorbaar, zodat de andere moeite had haar te verstaan:

— Het is waar, ik heb niet gegeten, sedert gisterochtend. Mijn moeder is zwak en ziekelijk. Ik heb haar mijn eten gegeven en haar wat voorgejokt.

Zonder een woord te spreken, stak nu haar metgezel vluchtig de hand in de zak, drukte haar een zilverstuk in de hand en wenkte met het hoofd naar de bakkerswinkel, die zij juist voorbij gingen, terwijl hijzelf langzaam door liep.

Haastig stapte het meisje de winkel binnen en een ogenblik later kwam zij er weer uit, met brood en een paar kleine pakjes in de hand.

Vijf minuten later stond het ongelijke paar stil voor een oud en wrak huis, in de Pellhamstreet.

De voordeur stond open.

Jane Lee verzocht haar metgezel zacht, haar te willen volgen.

Toen begon zij de trap te beklimmen.

De man, die haar volgde en die haar net bevrijd had uit de klauwen van de pandjes-baas, was John Raffles, alias Lord Edward Lister, de Grote Onbekende.

HOOFDSTUK III.

EEN TRIESTE GESCHIEDENIS

Vier smalle, krakende trappen met uitgesleten treden moesten Raffles en Jane Lee opklimmen voor zij een nauw en donker portaal bereikten, waarop een paar deuren uitkwamen.

Het meisje bleef een ogenblik hijgend staan, uitgeput door deze vermoeiende klimpartij, met de hand op haar borst gedrukt.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, als ik u vraag hier een ogenblik te willen wachten. Ik wil mijn moeder graag even waarschuwen. Ik ben zo bang voor haar gezondheid en een keer is ze al zo geschrokken, dat een halve verlamming er het gevolg van was.

— Doe dat, Miss, ik zal wachten, zei Raffles eenvoudig.

Het meisje deed zacht één van de deuren open en ging naar binnen.

Raffles keek haar een ogenblik na en liet zijn blikken in het rond gaan; over de vervelozige deuren, het begin van de wrakke trap en de uitgesleten vloer. Met sombere blik keek hij door het kleine

stoffige raam op de binnenplaats neer, die wel een donkere spelonk geleek, waar op de bodem hopen afval en puin, koolstronken en flesscherven, aardappelschillen en allerlei afval lagen en met hun doordringende stank de lucht verpestten.

Raffles moest wel tien minuten wachten voor zijn beschermeling terug kwam en haar hand op zijn arm legde, terwijl zij zacht zei:

— U moet er niet boos om zijn, dat ik u zo lang heb laten wachten, mijnheer. Mijn arme moeder heeft zoveel meegemaakt in haar leven, zij is achterdochtig geworden en wil het liefst geen vreemde gezichten meer zien. Maar eindelijk heb ik haar dan toch weten te bepraten. Zij houdt zoveel van mij en ik zei, dat u mijn vriend was, want dat bent u toch, nietwaar?

Raffles keek het meisje een ogenblik ernstig aan en antwoordde toen:

— Dat ben ik inderdaad, miss. En ik hoop het ook te kunnen bewijzen, daar

kunt u op rekenen.

Jane keek Raffles dankbaar aan en bracht hem toen door een kleine gang naar een kamer, die maar al te duidelijk aantoonde, welke armoe hier geleden werd, ofschoon het ook zichtbaar was, dat het meisje alle moeite deed om het armzalige vertrekje, zo bewoonbaar mogelijk te maken. Als enig meubilair stonden er twee stoelen, een wit houten tafel, een plank aan de muur, waarop wat eenvoudige vaasjes met bloemen stonden, een paar prenten, met punaises tegen de muur bevestigd en tenslotte een gemakkelijke rieten stoel, die dicht bij het raam stond.

In die stoel zat nu een oude vrouw, die Raffles dadelijk na zijn binnenkomen met haar grote blauwe ogen scherp aankeek, alsof zij zich met een oogopslag een mening omtrent zijn karakter en bedoelingen wilde vormen.

Het onderzoek scheen haar te bevredigen, want een zwak glimlachje verhielderde een ogenblik haar wasbleke, droevige gezicht, dat lang voor de tijd met rimpels doorploegd was.

Raffles liet even zijn blikken glijden over het zilverwitte buitengewoon weelderige haar, het hoge voorhoofd en de scherp getekende wenkbrauwen en liep toen met een buiging naar haar toe.

Met moeite hief de oude vrouw de linkerhand op, die zij Raffles toestak.

— Neem het mij niet kwalijk, mijnheer. De nood heeft mij links gemaakt. Met de rechterhand kan ik bitter weinig doen. Neem dus genoegen met wat de Fransen « la main du coeur » noemen. Mijn dochter, mijn lieve Jane, heeft mij al over u gesproken. U bent welkom.

Raffles nam de slanke, witte hand in de zijne, boog er zich een ogenblik over heen en zei met zijn diepe stem, die soms zo'n warme klank kon hebben:

— Ik kan het mij levendig voorstellen, mevrouw, dat u mij aanvankelijk een beetje als een ongewenste indringer hebt beschouwd, daarom haast ik mij, u op mijn eer en geweten te verzekeren, dat ik niets liever wil dan u van dienst te kunnen zijn. Ik ben nu blij dat ik toevallig door de Hanbury-street liep, waar ik net bijtijds kwam

om die schurk van een Clogs te corrigeren.

De oude vrouw hulverde even, maar toen zei zij met een flauw glimlachje:

— Als ik Jane geloven mag, dan schijnt uw terechtwijzing nog al hardhandig te zijn aangekomen. Ik dank u voor wat u deed, mijnheer.

— En ik zeg u dat het niets te betekenen heeft, mevrouw, antwoordde de Grote Onbekende, terwijl hij plaats nam op de stoel, die Jane voor hem had aangeschoven. Iedere andere gentleman zou in mijn plaats hetzelfde hebben gedaan. Ik heb al een klein gedeelte van uw geschiedenis gehoord uit de mond van die afschuwelijke dwerg, mevrouw. Ik weet ook, dat u heel weinig vrienden hebt. Ik weet nog meer dingen, die pijnlijk zijn om aan te roeren en ik wilde daar graag een einde aan maken. Wilt u mij dat toestaan?

Er gleed een smartelijke uitdrukking over het witte gezicht van de oude vrouw. Haar stem had 'n droeve klank, toen zij antwoordde:

— Wij hebben het vroeger beter gehad, mijnheer. Zeker, wij zijn nooit rijk geweest, maar wij konden, zoals men dat doorgaans noemt, behoorlijk rond komen. Mijn man had een boekhandel in het hartje van de stad. Misschien was het wel meer dan hij eigenlijk op zijn schouders had kunnen nemen. Hij was een vooruitstrevend man, ziet u en hij wilde graag meedoen met de groten...

De oude vrouw zuchtte diep en tranen kwamen in haar ogen.

— Laat mij verder vertellen, moeder, zei Jane zachtjes, terwijl zij op de oude dame toeliep en liefkozend over het witte haar streek. Het grijpt u te veel aan.

Een ogenblik was het stil in het kleine, armoedige kamertje.

Toen ging Jane met afgewende blik naar buiten starend, verder:

— Het was een zaak, mijnheer, die niet vooruitging. Iedere maand werd het erger, telkens weinig, maar zonder ophouden. Mijn vader moest geld opnemen; hij hoopte maar altijd op betere tijden, die volgens hem toch eenmaal moesten komen... Het werd zo erg, dat er een dag kwam waarop mijn vader

zijn betalingen moest staken. Ik zal kort zijn, mijnheer, het is zo verschrikkelijk. Mijn arme vader was door al die tegenslagen totaal overstuur geraakt en datgene waarvoor wij allemaal bang waren geweest, gebeurde.

Weer hield het meisje een ogenblik op en sloeg met een doffe snik de handen voor haar gezicht.

Toen kwam het toonloos over haar lippen:

— Mijn ongelukkige vader sloeg de hand aan zich zelf. En van die noodlottige dood af, begon een periode van de zwaarste ellende. Ik zei u al, dat mijn vader hier en daar geld had moeten opnemen, en nu kwamen van alle kanten schuldeisers opzetten. Wij verkochten dus alles, en van de opbrengst betaalden wij de schulden, die mijn vader had moeten maken, op een klein gedeelte na. Om ook de rest te kunnen afdoen, heb ik zo hard als ik kon gewerkt, mijnheer, want er was nog meer gebeurd. Mijn moeder was door de plotselinge schrik vreselijk aangegrepen. Zij lag wekenlang in ijlkoorts en toen zij beter was, bevond zij zich in de toestand, waarin u haar nu ziet. Hoe hard ik echter ook werkte, wij gingen hoe langer hoe verder achteruit, totdat wij langzaam maar zeker afgleden naar een staat van armoede, die mij dikwijls tot wanhoop heeft gedreven. U ziet wel, het is allemaal zo simpel.

Raffles had zwijgend geluisterd en een ogenblik bleef het stil in het armelijke vertrek.

Toen keek de Grote Onbekende op en vroeg met een stem, waarin diep medelijden klonk:

— En was er in die tijd helemaal geen vriend, die u trouw is gebleven en die u kon steunen?

Jane boog het hoofd en een bloesje kleurde een ogenblik haar wangen.

Toen antwoordde zij zacht:

— Eén vriend bleef er over, mijnheer. Hij is ons altijd trouw gebleven, maar, helaas, hij heeft het zelf nooit breed gehad, en toen mijn vader zijn zaak nog had, durfde hij zelf... durfde hij niet...

— Ik begrijp het al, viel Raffles haar

glimlachend in de rede. Er leeft in Londen ergens een brave jonge knaap, die uw hart heeft weten te winnen en die niet op de vlucht is geslagen, toen het lot zich tegen u keerde. Men mag hem dus wel als een zeldzame vogel beschouwen. Wilt u mij zijn naam niet noemen?

— Hij heet John Armstrong, mijnheer, antwoordde het meisje. Haar gezicht had een heel andere uitdrukking gekregen en straalde van geluk, toen zij zijn naam noemde.

— Wat is zijn beroep?

— Hij was boekhouder in de zaak van vader, mijnheer. En nu heeft hij dezelfde betrekking in een tamelijk grote zaak, maar het salaris is niet hoog.

— Nee, dat kan ik mij voorstellen, zei Raffles met het hoofd knikkend. Weet hij in welke situatie u nu bent, weet hij wel waartoe het gekomen is?

— Dat heb ik hem nooit durven zeggen, mijnheer. Hij dacht en hij denkt nog steeds, dat ik vrij geregeld verdien, al is het dan ook niet veel.

— Is hij wel eens hier geweest?

— Hij kwam hier geregeld iedere zaterdagmiddag en dan gingen wij wandelen en 's zondags bleef hij ook de hele dag, maar sinds een paar weken is hij er niet geweest, omdat hij ziek is.

— Nu heb ik zoveel gevraagd, Miss Jane, dat ik niet verder durf gaan en wilde ik u vragen mij nu eens aan het woord te laten.

Raffles was glimlachend opgestaan en liep nu op de oude dame toe, die met half gesloten ogen achterover in haar stoel leunde.

Raffles trok een stoel dicht bij die van haar, legde zacht zijn hand op haar arm en zei:

— Ik moet het eerst eens met u spreken, mevrouw, en nu niet als particulier, maar als arts.

Maar de oude dame schudde droevig het hoofd en zei:

— Het is heel vriendelijk van u, mijnheer, maar aan mij zal wel niets meer te genezen zijn.

— Hebt u dan al een specialist geraadpleegd?

— Dat niet, mijnheer, maar wat zou dat geven? De dokter van het zieken-

huis, die mij behandelde heeft verklaard dat mijn ziekte ongeneeslijk is.

Jane, die dichterbij was gekomen, vouwde nu de handen en vroeg met bevende stem:

— Gelooft u werkelijk, mijnheer, dat mijn moeder nog beter zou kunnen worden?

— In ieder geval zou ik niet voetstoots durven aannemen, dat iedere kans op genezing volkomen is uitgesloten, Miss. De geneeskunde maakt iedere dag nieuwe vorderingen en vandaag worden er ontdekkingen gedaan, die gisteren nog als een sprookje werden beschouwd.

Hij trok zijn stoel recht voor de oude dame en zei op vriendelijke toon:

— Kijk mij eens recht in mijn ogen?

Hij keek een ogenblik met grote aandacht in de wijde, omfloersde ogen van de oude vrouw, betastte de spieren van haar bovenarm, vroeg een aantal zaken, die hem schenen te interesseren en zei tenslotte:

— Ik wil u beslist niet blij maken met een hoopvolle verwachting, die mischien toch niet in vervulling zou gaan, maar het lijkt mij niet helemaal uitgesloten, dat u bij een zorgvuldige en mischien enigszins langdurige behandeling weer in staat zult zijn te lopen, en u weer, zoals vroeger te bewegen. Wilt u mij toestaan, mevrouw, dat ik er eens de proef mee neem?

Inplaats van te antwoorden, begon de oude dame te schreien en barstte in snikken uit.

Raffles wendde zich nu snel tot het meisje, die met tranen in de ogen had geluisterd en ging verder:

— Nu heb ik met u nog iets te bespreken, Miss Jane. Vertel mij nu eens wat uw bezigheden zijn.

— Ik heb van alles geprobeerd, mijnheer. Teneinde raad heb ik werk aangenomen van een confectiefabriek, in hoofdzak borduurwerk. Eerst kon ik thuis werken, maar al spoedig schakelde men mij in bij het fabriekspersoneel, iets dat mij aanvankelijk tegen de borst stuitte. Maar ik had geen keus. Ik ben er nu aan gewend en als het loon maar wat hoger was, zou ik niet te klagen hebben.

Raffles, die haar had laten uitspreken, zonder haar in de rede te vallen, schudde nu het hoofd en zei:

— Dat kan zo niet langer, Miss Jane. Ik zie duidelijk, dat dit geen werk voor u is. U moet opzeggen en wel direkt.

— Maar wat moet ik dan doen, mijnheer? riep het meisje uit. Ik kan toch niet helemaal zonder verdienste blijven?

— Voorlopig moet u absolute rust nemen, dat raad ik u dringend aan. Maak u geen zorgen over de gevolgen van die werkloosheid, die neem ik voor mijn rekening. Ik zal mijn maatregelen nemen, zodat uw moeder nog dezer dagen en wel liefst zo snel mogelijk, naar buiten kan worden vervoerd, want ook voor haar is de lucht van Londen allesbehalve goed en u zult natuurlijk graag meegaan. Wat uw vriend John betreft, voegde Raffles er glimlachend aan toe, hij zal waarschijnlijk niets liever willen, dan zijn week-end met u beiden door te brengen in een mooie streek.

Een diepe blos kleurde opnieuw de wangen van Jane Lee. Toen riep zij uit terwijl zij de handen van Raffles greep:

— Maar wie bent u dan toch, mijnheer, dat u dit alles doen wilt voor mensen, die u een uur geleden nog volkomen onbekend waren?

— Wat doet dat er toe, Miss Jane, weerde Raffles zachtjes af. Mijn naam is hier toch niet belangrijk. U moet mij ook niet danken, want ik herstel slechts een onrecht, dat de gemeenschap al eeuwen lang begaat tegen miljoenen zwakken en onderdrukten, die niet in staat zijn de levensstrijd vol te houden. Nu laat ik u alleen, maar morgenochtend kom ik terug om nader met u af te spreken. Wilt u echter beslist een naam weten, mocht het zijn, dat u mij nog nodig hebt voor die tijd, wend u dan tot de portier van het huis nummer 17 in de Victoria-Street. Vraag daar maar naar mijnheer Brown en vertel de man wat u wil. Hij is mij blindelings toegedaan en hij zal mij uw verlangen onmiddellijk overbrengen. U hebt nu lang genoeg gevochten tegen een onverbiddelijk noodlot, wat ik doen kan zal ik doen, opdat er voor u

een betere en gelukkiger tijd aanbreekt. Tot morgen. Ik ben hier om tien uur terug.

En voor de beide verwonderde vrouwen, die nog lang niet van hun verbazing bekomen waren, iets hadden kun-

nen zeggen, was Raffles de kamer uit. Maar toen Jane een ogenblik later een vaas met bloemen verzette, die op tafel stond, vond zij daaronder een biljet van vijf pond sterling.

HOOFDSTUK IV.

RAFFLES KOESTERT VERDENKING

De volgende dag om tien uur stopte er een prachtige auto voor het oude huis in de Pellhamstreet waaruit John Raffles stapte.

Hij wisselde enige woorden met de reusachtige chauffeur, die achter het stuur zat, waarna de auto langzaam weer wegreed.

Evenals de vorige dag vond Raffles de huisdeur open en hij hoefde dus niets anders te doen, dan de smalle trappen op te klimmen, tot hij het bovenste portaal bereikt had.

Hij klopte aan en bijna direkt ging de deur open en stond Jane Lee op de drempel, die er al heel anders uitzag dan de vorige dag. Haar vreugde was duidelijk op haar gezicht te lezen.

Zij stak Raffles de hand toe en zei zacht:

— Vriendelijk van u mijnheer Brown, dat u gekomen bent. Maar dat van gisteren... de bloemvaas... dat had u toch echt niet mogen doen.

— Kom, kom, viel Raffles haar met afwerend gebaar in de rede. Het heeft niets te betekenen en u kunt het beschouwen als een klein voorschot van mijn kant, want ik ben van plan u aan een andere werkkring te helpen, een die u beter past en wat let u dan, mij het geld terug te geven, als u daar beslist op staat. En nu genoeg daarover. Ik zie tot mijn grote vreugde, dat u er opgewekt uitziet.

— Hoe zou het ook anders kunnen, mijnheer, zei het meisje, terwijl zij Raffles met een gebaar uitnodigde binnen te komen. Mijn moeder heeft een uitstekende nacht gehad, de eerste sinds lang. Ik zelf voel mij veel opgeruimder en dan heb ik bericht gekregen van John.

— Hij is dus beter? vroeg Raffles glimlachend.

— Dat moet wel, mijnheer, want ik heb een briefje van hem gekregen. Wij gaan nog vanavond samen een wandeling maken.

— Wel, daar ben ik blij om, Miss Jane, antwoordde Raffles. De dokter heeft hem dus toegestaan uit te gaan?

— Zo is het, mijnheer, en ik ben des te gelukkiger, omdat zijn toestand gisteren nog verre van goed was, ofschoon hij toen al aan de beterhand was.

— Wat scheelde hem eigenlijk?

— Een flinke griep, mijnheer.

— Zo, gisteren nog ziek en vandaag al op straat. Nu, dan mag u inderdaad van geluk spreken, zei Raffles.

Zij waren nu de kleine gang uit gelopen en stapten het vertrek binnen, waar de oude dame voor het raam zat, die Raffles met een gezicht, waarop een diepe vreugde te lezen was, de hand toestak.

Met een oogopslag had Raffles gezien, dat Jane direkt van zijn gift gebruik had gemaakt om het vertrek voor

haar moeder een beetje behaaglijker te maken.

Men nodigde hem dadelijk uit, plaats te nemen, maar voor-hij dit deed, onderzocht Raffles de oude dame nogmaals, stelde haar wat vragen en ging toen aan de kleine tafel zitten.

— Nu zullen wij eens een beetje over de toekomst praten, begon hij vriendelijk. Ik geloof, Miss Jane, dat u wel tot iets beters geschikt bent dan borduurster te zijn in een confectiefabriek. Zeg mij eens, wat waren eigenlijk uw plannen, toen uw vader nog leefde?

— Ik had pianiste willen worden, mijnheer, antwoordde Jane en haar lippen beefden toen ze dit zei.

— Welzo, pianiste had u dus willen worden. Nu, u zult mij een plezier doen, een dezer dagen eens voor mij te spelen. Bijvoorbeeld in de concertzaal van mijn eigen piano-leverancier. Daar staan een paar uitstekende kleine vleugels, die u wel zullen bevallen; maar bereid er u op voor, dat u in mij een strenge rechter zult vinden, want hoe graag ik ook werkelijke talenten vooruit help, aan middelmatigheid en dilettantisme heb ik vreselijk 't land. Wees er niet boos om, dat ik u dit op de man af zeg. Het is beter, dat wij eerlijk tegenover elkaar staan.

— Zo denk ik er ook over, mijnheer, riep Jane met schitterende ogen uit. Welnu, leer om leer, ik durf van mijzelf getuigen, dat ik geen dilettante ben en als u mij uw hulp wilt geven, dan neem ik die zonder enige valse schaamte aan, omdat ik weet, dat die goed be-steed is.

— Dat is flinke taal, die een ware kunstenaars past, zei Raffles, terwijl hij de hand van het meisje schudde.

Hij keek een ogenblik voor zich uit en ging toen verder:

— Maar zeg eens, zou uw vriend John er wel mee instemmen, dat u een groot pianiste wordt?

— O ja, mijnheer Brown, antwoordde Jane haastig, terwijl zij nadrukkelijk met het blonde hoofdje knikte. Hij is zelfs dol op goede muziek en speelt heel aardig viool, al is het dan ook maar als amateur.

— Nu, ik geloof niet, dat veel mannen zich op hetzelfde standpunt zouden stellen, antwoordde Raffles glimlachend. Zeg mij eens, hebt u hem tijdens zijn ziekte nog gesproken?

— Niet vaak, mijnheer. De dokter vond het beter, dat hij volkomen rust kreeg en ook was er gevaar voor besmetting. John zelf wilde beslist niet dat ik kwam.

— Werd hij in een ziekenhuis verpleegd?

— Nee, thuis. Hij woont bij zijn ouders, die dol op hem zijn en hem zeker niet zouden laten gaan.

— Waarom komt hij eigenlijk vandaag u niet eens opzoeken? Ik zou graag eens kennis met hem maken.

— Dat heb ik ook al gedacht, mijnheer, maar hij vermoedt waarschijnlijk dat ik op de fabriek ben.

— Zo, zo, en hij komt u dus vanavond weer voor het eerst opzoeken?

— Nee, ik heb een afspraak met hem in het Victoriapark. Hij woont hier heel ver vandaan, nog voorbij dat park. Het was meer dan vier uur lopen, vandaar dat het zo moeilijk was hem te bezoeken.

— Nu, dat zal dan een heerlijk ogenblik voor u beiden zijn, zei Raffles, terwijl hij weer opstond.

Na op zijn horloge te hebben gekeken, zei hij:

— Geef mij zijn adres eens, Miss. Ik zou de jongeman graag eens spreken.

Jane kreeg een kleur van plezier en krabbelde haastig een adres op een stukje papier, dat zij aan Raffles gaf.

— Brompton Road 39, las Raffles half voor zich heen. Lieve hemel, dat is aan het andere eind van de stad, riep hij lachend uit. Geen wonder, dat uw contact met enige moeilijkheden gepaard ging. Wij houden ons dus aan de afspraak, Miss Jane. Ik zal u vandaag nog schrijven, wanneer het Lockeridge uitkomt, u in zijn concertzaal op een van zijn nieuwe vleugels te laten spelen en niets zal mij liever zijn, dan dat u uw vriend John kunt meebrengen, verondersteld natuurlijk, dat hij vrij is. En dadelijk daarna zullen wij gezamenlijk uw mama overbrengen naar de in-

richting in Devon, waar ik hoop, dat zij beter zal kunnen worden. Apropos, zou u mij dat briefje eens willen laten zien, dat uw vriend geschreven heeft, vroeg hij plotseling tot Jane. Ja, ik begrijp wel, dat u het een rare vraag vindt, maar ik heb er mijn reden voor.

Jane stak Raffles het papiertje toe, die het snel doorlas en toen op ernstige toon vroeg:

— U weet natuurlijk zeker, dat dit de hand is van John Armstrong?

— Maar mijnheer Brown, wat betekent die vraag? vroeg Jane verschrikt. Zeker is het zijn handschrift.

— U kunt zich daarover onmogelijk vergissen?

Inplaats van te antwoorden, nam het jonge meisje Raffles het briefje weer af en tuurde aandachtig naar het handschrift. Toen antwoordde zij:

— Men kan wel aan het schrift zien, dat hij pas ernstig ziek is geweest, maar het is toch werkelijk zijn hand.

— De kans is dus uitgesloten volgens u, dat het briefje door een ander geschreven zou zijn?

Jane keek Raffles met wijdopen ogen aan en herhaalde toonloos:

— Door een ander? Wie anders zou het geschreven kunnen hebben? Waarom?

— Voor ik u hierop antwoord, Miss, zult u mij wel toestaan, mij eerst op een paar vragen te antwoorden. Hoe oordeelt gij zelf over de handelwijze van John Armstrong? Hebt u zelf het niet wat vreemd gevonden, dat hij niet direkt naar u is toegekomen? Is het dan zijn gewoonte, om negen uur in de avond afspraken te maken met u? In een, zo ver van uw woning gelegen park? Lijkt het u waarschijnlijk, dat de dokter hem toestaat laat in de avond op straat te gaan, terwijl hij volgens uw eigen verklaring gisteravond nog ernstig ziek was?

Jane had de hand op het hart gedrukt en stamelde nu:

— Ik weet werkelijk niet zeker, toen ik het briefje voor het eerst las, vond

ik het zelf wel een beetje vreemd. John heeft nooit zulke samenkomsten met mij gehad. Hij kwam altijd hier en ik kwam ook dikwijls bij zijn ouders, van wie ik veel houd. Maar wat betekent dat dan? Wat zou dan het doel van dit briefje zijn, als hij het niet zelf geschreven heeft?

— Daarop zal ik u niet antwoorden, Miss Jane, antwoordde Raffles ernstig. Beloof mij echter, dat u onder geen voorwaarde het huis verlaat, voor ik u zelf weer bericht ben komen geven.

— Maar waar bent u bang voor? riep nu de oude dame verschrikt uit, die vol verbazing had toegeluisterd.

— Ik kan u alleen nog maar zeggen, mevrouw, dat ik bang ben voor iets gemeens, antwoordde Raffles, die zijn hoed had gegrepen. Laat Miss Jane u eens precies vertellen wat er gisteren in de winkel van Clogs is gebeurd en dan zult u de zaak misschien al beter inzien, en nu ga ik direkt naar het huis van John Armstrong. Ik wil zekerheid hebben. Maar met niemand een woord hierover, hoort u, met niemand.

En voor een van de beide vrouwen nog iets kon zeggen, was Raffles snel de kamer uitgelopen.

Hij daalde snel de trappen af, verliet het huis en liep in de richting, waarin zijn auto verdwenen was.

Op de hoek van de straat zag hij zijn wagen en Henderson, de chauffeur, reed direkt op, zodra hij zijn meester had zien aankomen.

— Naar de Brompton Road 39, James, beval Raffles zachtjes, en rijd wat vlug, er staat veel op het spel.

De chauffeur tikte even aan zijn pet, Raffles stapte in en de auto trok snel op.

Het was een lange rit, maar Henderson wist die toch in iets meer dan drie kwartier af te leggen.

De wagen stond nu stil voor een klein, maar leuk gelegen huis, dat bijna helemaal verdween onder de wilde wingerd, waarmee de muren begroeid waren.

HOOFDSTUK V.

EEN KOMPLOT.

Raffles stapte op de voordeur toe, na het smalle tegelpas van de voortuin te zijn afgelopen en belde aan.

Een oude dienstbode opende de deur voor hem. Zij keek de bezoeker een beetje nieuwsgierig aan en vroeg toen, wat hij wenste.

— Is mijnheer John thuis? vroeg Raffles. Ik zou hem graag even spreken.

— Jongeheer John is thuis en dat moet wel, want hij is erg ziek geweest, mijnheer, maar of hij iemand zou kunnen ontvangen, is een tweede vraag, antwoordde de oude dienstbode.

— Nu, ga dan eens naar hem toe, zei Raffles glimlachend en zeg hem, dat er iemand is, die hem komt spreken namens Miss Jane; ik ben er half van overtuigd, dat deze éne naam dadelijk hier in huis alle deuren zal openen.

— Dat zou ik denken, mijnheer, antwoordde de dienstbode verheugd. Wie hier bij mijnheer John namens Miss Jane komt, is altijd welkom.

De dienstbode liet Raffles in een kleine zijkamer binnen gaan en schoof een stoel voor hem aan.

Toen dribbelde zij haastig weg.

Een paar minuten later ging de deur

weer open en nu verscheen een oude dame op de drempel, heel eenvoudig gekleed met een goedhartig gezicht.

Zij liep vlug op Raffles toe, keek hem even onderzoekend aan en zei toen:

— Onze oude Marie zegt, dat u John wil spreken, mijnheer. Hij is erg ziek geweest, maar nu gelukkig aan de betere hand. Hij ligt echter nog in bed en hij laat zich dus verontschuldigen, dat hij u in zijn kamer ontvangen moet.

— Geen verontschuldiging mevrouw, zei Raffles vlug. Ik ben blij te horen, dat de jongeman zoveel beter is. Ik wilde hem spreken over een zaak betreffende Miss Jane, die mij wel wat ongerust heeft gemaakt en waarover hij mij nader zou kunnen inlichten. Ik zal hem niet vermoeien en binnen enkele minuten kan ons gesprek klaar zijn.

— Wilt u mij dan volgen, mijnheer. Ik zal u bij mijn zoon brengen.

Raffles volgde de oude dame, die hem voorging, door een smalle gang, en daarna de deur opende van een kleine, maar vrolijke kamer, waar, op een bed, dat dicht bij het raam was geschoven, een jongeman lag, die zich op een eilichag

had opgericht en de binnenkomende nieuwsgierig aankeek.

Raffles hoefde alleen maar naar het gezicht van John Armstrong te kijken, om direkt te zien dat zijn ziekte zo goed als helemaal over was, maar tegelijkertijd zag hij, dat de jongeman zeker niet in staat zou zijn, deze avond zijn bed en zijn huis te verlaten. Hij liep op de herstellende toe, en zei, terwijl hij hem de hand toestak:

— Neem mij niet kwalijk, vriend John, dat ik zo maar bij u kom binnendringen als vreemdeling en u maar dadelijk bij uw naam noem. Maar ik heb er misschien enig recht toe. Ik heb het grote voorrecht, Miss Jane een kleine dienst bewezen te hebben, waardoor wij goede vrienden zijn geworden. Later zult u wel eens horen, hoe dat alles in zijn werk is gegaan. Voor 't ogenblik kwam ik alleen hier om te vragen of u uw vriendin gisteren geschreven hebt.

— Ik... ik zou Jane gisteren geschreven hebben, mijnheer? Dat heb ik beslist niet gedaan. Mijn laatste brief dateert van een viertal dagen geleden.

— Het is dus ook absoluut onmogelijk dat u haar uitgenodigd zou kunnen hebben, u vanavond in het Victoriapark te ontmoeten?

— Dat heb ik zeker niet, mijnheer. Maar waarom vraagt u mij dat?

— Omdat Miss Jane zo'n briefje ontvangen heeft.

John richtte zich op en vroeg verschromt:

— Wat heeft dat te betekenen? Wie is die grappenmaker, die ons dat geleverd heeft?

— Dat weet ik niet, beste kerel, maar wel ben ik bang, dat het iets erger is dan een grap. Als u mij belooft, dat u zich volstrekt niet zult opwinden en van tevoren verklaart, dat u vertrouwen in mij wilt stellen, om alles in orde te brengen, dan zal ik u zeggen, wat er met haar is gebeurd en hoe ik het genoeg had, met uw meisje in aanraking te komen.

— Ik wil u alles beloven, wat u wilt mijnheer, als u het mij maar gauw vertelt, riep John uit, die beefde van ongeduld.

— Luister dan, dat zal ik u zeggen, hoe de zaak zich heeft toegedragen, en toen vertelde Raffles de jongeman en zijn ongeruste moeder wat er in het pandhuis van de woekeraar Clogs was gebeurd en hoe hij net bijtijds was gekomen om de schurk te beletten zich aan het jonge meisje te vergrijpen.

Moeder en zoon hadden hem uit laten praten, zonder hem een keer in de rede te vallen.

Toen Raffles klaar was, greep John zijn hand en drukte die met kracht en barstte uit:

— Dat zullen we nooit vergeten, mijnheer. Maar zeg me nu eerlijk, wat u denkt.

— Ik denk, beste John, dat die ellendeling van een Clogs zich niet verslagen voelt en dat hij een plannetje heeft verzonnen om zich van Jane meester te maken.

— O, die schurk, riep John woedend uit. Ik zou hem de hersens in kunnen slaan.

— Ik kan me die gemoedstoestand heel goed voorstellen, zei Raffles glimlachend, maar ik zou u toch maar aanraden u niet aan die eerste opwelling over te geven.

— Maar wij kunnen toch die schoff zijn gang niet laten gaan? riep John uit. Wij moeten onmiddellijk de politie in de arm nemen, om hem te laten arresteren.

Maar Raffles schudde glimlachend het hoofd en zei:

— Wees gerust, John, daarvan is natuurlijk geen sprake. Ik verzeker je, dat wij dat heerschap een lesje zullen geven, dat hem heugen zal en dat wel zonder de politie erbij te halen. Jij zult het zelf toch ook wel zo aangenaam vinden, als de zaak met zo weinig mogelijk ophef tot een goed einde wordt gebracht.

— Dat spreekt vanzelf.

— Welnu, laat mij dan maar begaan. Vriend Clogs zal zijn ontmoeting met Miss Jane hebben en hij zal er nog lang aan denken, maar op een voor hem allesbehalve aangename manier.

— En wilt u mij dan niet zeggen wat u denkt te doen, mijnheer? vroeg

John.

— Ik moet u tot mijn groot spijt antwoorden, dat ik inderdaad geen nadere uitleg kan geven, antwoordde Raffles. Later echter zult u alles horen. Ik ga nu direkt naar Miss Jane en ik zal haar vertellen, dat ik u in een hele bevredigende toestand heb aangetroffen. En dat het niet lang meer zal duren of u zult weer even sterk en flink zijn als vroeger.

— Maar u zult mij toch dadelijk komen vertellen hoe uw avontuur is afgelopen, mijnheer?

— Ja, dat beloof ik u.

— Jane kan er toch geen gevaar bij lopen?

— Niet het minste. Ik zal een oogje in het zeil houden en ik geef u de verzekering, dat er geen haar op haar hoofd zal worden gekrenkt.

— Zou u het onbescheiden vinden als ik u vroeg een paar regeltjes voor Jane mee te nemen?

— Ik zou het integendeel prettig vinden, als ik u die kleine dienst kon bewijzen.

Reeds was de moeder van John komen aandragen met papier en potlood en haastig krabbelde de jongeman een paar woorden, vouwde het papier dicht, deed het in een enveloppe en gaf die glimlachend aan Raffles.

— Het kan vreemd gaan in het leven, zei hij. Een kwartier geleden had ik u nog nooit gezien en ook niets van u gehoord en nu vraag ik u al om voor mij als bemiddelaar te willen dienen. Maar daar schiet mij iets te binnen, mijnheer. Hoe is het toch mogelijk, dat Jane niet direkt gezien heeft, dat het briefje niet van mijn hand was?

— Wel, het handschrift was uitstekend nagemaakt.

— Maar hoe kan dat? Ik hoor de naam van Clogs vandaag voor het eerst. De man kent mij niet. Hij heeft nooit een regel schrift van mij onder de ogen gehad.

— Niet? herhaalde Raffles langzaam. Nu, dan moet hij zich de hulp hebben verzekerd van iemand, die wel in dat geval verkeert en die in de gelegenheid was uw handschrift goed te bestuderen.

Gij zijt immers op een kantoor?

— Ja, ik ben assistent-accountant.

— Dat heeft Miss Jane mij verteld. En is daar op kantoor niemand, die u in staat acht tot zo'n gemene streek, die u tot uw persoonlijke vijand moet rekenen?

John antwoordde niet dadelijk, maar dacht een ogenblik na en riep plotseling:

— Wacht eens, dat zou niet helemaal onmogelijk zijn. Ik weet dat een van mijn collega's verliefd is geweest op Jane. Ik weet ook, dat al zijn pogingen vergeefs waren en dat hij me altijd heeft gehaat omdat ik meer succes bij haar had dan hij.

— Hoe was de naam van die man?

— Stephen Caldwell.

— Nu, dan kunt u het er gerust op houden, dat mijnheer Stephen Caldwell hier de hand in het spel zal hebben. Hij was in de gelegenheid uw handschrift grondig te bestuderen en hij kan het dus wel hebben nagemaakt.

— Dan moet hij in relatie staan met Clogs?

— Welnu, dan staat hij met hem in relatie, antwoordde Raffles kalm. Hoe het ook zij, wij zullen dat alles vanavond wel merken. En nu ga ik gauw weg, want wij moeten onze voorbereidingen treffen.

Raffles was opgestaan en nam met een buiging afscheid van de oude mevrouw Armstrong.

Daarop drukte hij John de hand en zei met een eigenaardige klank in zijn stem:

— Nu zullen wij eens zorgen voor de bestraffing van die Clogs en met deze woorden verliet hij haastig het vertrek om een ogenblik later weer op straat te staan.

De grote auto stond nog steeds te wachten en Henderson zat onbeweeglijk als een standbeeld achter het stuur.

Raffles liep op hem toe, keek een ogenblik glimlachend naar de geweldige schouders, de brede borst en de stierennek van de reus en vroeg toen op zachte toon:

— Zou je vanavond zin hebben in een klein avontuurtje, James? Versta

mij goed. Ik bedoel geen liefdesavontuurtje. Er zal misschien wel gevochten moeten worden.

Henderson kneep een paar keer zijn ontzaglijke vingers tot een vuist en zei toen:

— Het zal mij een genoegen zijn, mylord, als ik vanavond mijn ledematen wat los kan maken.

— Nu rijd dan nu maar gauw naar het adres van Miss Jane Lee en dan

naar huis.

De wagen maakte rechtsomkeer, nadat Raffles was ingestapt en reed weer terug.

Een half uur later had Raffles Miss Jane op de hoogte gebracht van zijn bezoek aan John Armstrong en het blozende meisje het briefje gegeven, waarna hij haar op zachte toon zijn plan begon uiteen te zetten.

HOOFDSTUK VI.

DE ONTVOERING

Het was ongeveer half acht in de avond, en het was al donker, toen Jane Lee met gebogen hoofd en in gedachten verdiept langzaam een pad in het Victoria Park volgde.

Het weer was omgeslagen. Het was guur geworden en er waren maar weinig wandelaars te zien.

Langs de hoofdweg reed nu en dan een auto voorbij. Van tijd tot tijd keek het meisje op haar horloge en toen het tegen acht uur liep, wendde zij haar schreden naar de hoofdweg, dicht bij de vijver, waar zij John zou ontmoeten, als zijn briefje werkelijk door hemzelf geschreven was.

Zij keek oplettend om zich heen, en een paar keer keek zij naar een paar schaduwen, die heel snel achter het dichte struikgewas, dat de weg omzoomde, schenen voort te sluipen.

Juist had de klok van de naburige kerk acht slagen laten horen, toen er een auto over de hoofdweg kwam aanrijden, die bij een wegwakking stilstond, dicht bij de grote vijver.

Jane Lee echter scheen zich van het voertuig helemaal niets aan te trekken en liep langzaam door.

En met haar mee slopen de geheimzinnige schimmen aan de andere kant van het struikgewas.

Het meisje scheen helemaal niet te merken dat er vier mannen uit de auto waren gestapt, van wie er één een stukje achterbleef, terwijl de drie anderen haar aan de andere kant van de weg tegemoet liepen.

Maar plotseling staken deze drie mannen de weg over en stonden nu plotseling voor Jane Lee.

Deze deed, alsof zij verschrikt een stap achteruit week en het volgende ogenblik had een van de kerels haar ruw beet gegrepen, terwijl een ander klaar stond met een grote doek, om haar te knevelen.

Maar het meisje had nog juist de tijd om een schreeuw te geven en op hetzelfde ogenblik kwam een van de schimmen uit het struikgewas te voorschijn, sprong op het wandelpad en ontpopte zich als James Henderson, de reusachtige chauffeur van zijn Lordschap William Aberdeen.

— Maakt voort, kerels, klonk een schelle stem op enige afstand.

Het was de stem van Corn Clogs, die

dicht bij het open portier van de auto had post gevat, maar de mannen, die hij aanspoorde, zouden geen gelegenheid meer krijgen, zijn goede raad op te volgen. Henderson stond ineens midden tussen hen in en er ontbrandde een hevige gevecht.

Clogs had zich blijkbaar verzekerd van de hulp van drie sterke havenwerkers, potige kerels, en die met een man van normale lichaamskracht zeker korte metten zouden hebben gemaakt. Maar men kon een man, die met één arm met gemak een halter van honderdvijftig kilo omhoog drukte en deze desgewenst een half uur in dezelfde houding bleef vasthouden, met de beste wil van de wereld niet normaal noemen.

Dat ondervonden ook de drie helpers van mijnheer Corn Clogs.

Twee van hen hadden zich op Henderson geworpen en de reus wankelde een ogenblik onder de schok, maar hij herstelde zich direkt en nu hij op zijn voeten bleef staan, was het pleit gauw beslist.

Hij trof een van de aanvallers met zijn zware vuist midden in de borst, zodat de kerel als een aangeschoten konijn om en om rolde en met het hoofd tegen een boom aanklapte, zodat hij versuft een ogenblik bleef liggen.

De tweede kreeg een muilpeer, die hem voor enige uren in slaap bracht en de derde, die, het gevaar ziende, zijn mes had getrokken, kreeg geen gelegenheid er gebruik van te maken, want de reus greep hem in zijn middel, tilde hem als een veertje van de grond en smakte hem een eind van zich af, zodat de man met een gebroken rib bleef liggen.

In een paar minuten had hij zich op deze manier van de aanvallers weten te ontdoen, al had hij zelf daarbij een paar kneuzingen opgelopen.

Maar deze paar minuten waren door Clogs, die zag dat de zaak verkeerd liep, niet ongebruikt gelaten.

Hij had vlug wat tegen de chauffeur van de auto gezegd, en toen de vier mannen juist als een groot mensenkluwen over elkaar heen buitelden, grepen hij en de chauffeur het bange meisje, dat

juist op de vlucht had willen gaan, ieder bij een arm en sleurden haar, ondanks haar protest, naar de auto.

Jane gaf een paar zwakke kreten om hulp, blijkbaar half verdoofd door die plotselinge aanval.

Maar de reus kon haar op dat ogenblik niet helpen, want hij had de handen vol met de kerels, die zich op hem hadden geworpen, zodat ondanks haar hevige verzet, Clogs en de chauffeur er in slaagden haar naar de auto te trekken en naar binnen te duwen.

De oude woekeraar ging naast haar zitten, terwijl de chauffeur haastig achter het stuur kroop, en de auto liet keren, juist toen Henderson met zijn drie aanvallers had afgerekend.

Hijgend moest de reus aanzien, hoe de auto wegreed, want er viel niet te denken de wagen te achtervolgen.

Inderdaad reed de wagen zo snel mogelijk het Victoria Park uit en sloeg de weg in naar White Lake.

White Lake is een buurt met nog niet helemaal vol gebouwde straten aan de grens van de wereldstad.

Iets verder vindt men kleine, goedkope landhuisjes, die voor het merendeel door welvarende winkeliers, gepensioneerde ambtenaren en kleine renteniertjes bewoond worden.

Een paar van deze huisjes waren het eigendom van de woekeraar en het scheen zijn plan te zijn het ontvoerde meisje naar een van die huisjes te brengen.

Clogs had haar beide polsen in een van zijn klauwachtige handen vast gegrepen en had haar de andere hand op de mond gelegd, om haar het schreeuwen te beletten.

Maar al gauw kon hij deze maatregel nalaten, want de auto reed zeer snel en men kwam langzamerhand buiten de eigenlijke stad.

Er lag een lelijke grijns op het gezicht van Clogs, toen hij begon:

— Het schijnt dat je mijn plannetje doorzien hebt, schatje, en een sterke vriend te hulp hebt geroepen, nietwaar? En werkelijk, het scheelde niet veel, of wij hadden aan het kortste eind getrokken. Ik ben blij, dat het anders is

gelopen. Je hebt je tegen mij durven verzetten, schatje. Je zult nu de gevolgen moeten dragen. Ben je nog altijd zo kwaad op mij?

Hij probeerde in het donker van de wagen de trekken van het jonge meisje te onderscheiden, maar dit was hem niet goed mogelijk.

Alleen wanneer de wagen een lantaarnpaal voorbij reed, flitste snel een lichtschijnsel naar binnen en dan kon hij haar bleek, verschrikt gezicht een ogenblik zien.

'Zij moest wel inzien, dat zij nu onherroepelijk verloren was, want haar vrienden waren ver.

— Krijg ik geen antwoord? vroeg Clogs een ogenblik later, op zoetsappige toon. Zou je er niet verstandiger aan doen, goede maatjes met mij te worden? Ik weet zeker, dat het je voordeliger zou zijn.

Nog bleef Jane Lee zwijgen.

Alleen klonk nu en dan een snik. Haar lichaam trilde, alsof zij een aanval van koorts had te doorstaan.

Vol afschuw trok zij haar hand terug, die de ellendeling probeerde te strelen.

— Zijn we nog altijd hardnekkig liefje? vroeg Clogs sarrend. Kom, kom, ik zou me maar in mijn lot schikken, als ik jou was. Er is toch niets aan te doen, want ik verzeker je dat ik op het ogenblik, de sterkste ben. Wij komen straks aan een huisje, dat mijn eigendom is. Mijn huurder is juist voor veertien dagen de stad uit en ik heb de sleutel van het huis. Kan het mooier?

Daar het meisje geen antwoord gaf, ging Clogs op zoetsappige toon door, waarin echter ook een dreigende klank lag:

— Het huisje ligt heel afgezonderd, en men kan er heel wat praten, zelfs schreeuwen, zonder dat het buiten gehoord wordt. Je zult zelf zien, hoe goed ik het heb uitgezocht. En schiet er werkelijk nu geen kusje op over?

— Raak me niet aan! gilde Jane Lee, terwijl ze zo ver mogelijk in de hoek van de auto terug week.

— Wel, kom, we hebben ons dus nog altijd niet geschikt in ons lot? Nu, je zult straks wel van gedachten veran-

deren. Er wacht ons een heel smakelijk souper, we zullen samen alleen zijn.

Intussen stootte de auto in volle vaart over de eenzame weg; de laatste huizen van Londen waren al gepasseerd en men reed in een voorstad.

Het was bijna half elf, toen de auto tenslotte vaart minderde.

Dadelijk haalde Clogs een grote halsdoek uit zijn zak en zei bevelend:

— Ik moet je knevelen. Je zoudt misschien wel eens zin kunnen hebben om te schreeuwen zodra het portier van de auto wordt geopend en al heb ik gelukkig geen burens, late voorbijgangers zouden je kunnen horen en dat komt mij slecht uit.

Vergeefs probeerde het arme meisje zich te verzetten. Clogs bond haar ruw de doek voor de mond en op hetzelfde ogenblik stond de auto stil voor een laag huis met maar een verdieping, en dat door een aardige tuin geheel omgeven was.

Clogs scheen alles van tevoren goed te hebben berekend.

Hij had de chauffeur, die ook in het komplot bleek te zijn, van tevoren de huissleutel gegeven en de auto stond nauwelijks stil of de man sprong van de wagen, opende snel het tuinhokje en rende langs het tegelpad naar de deur om deze open te maken.

Bijna tegelijkertijd opende Clogs het portier van de auto, trok het meisje met geweld naar buiten en sleurde haar 't huis binnen, geholpen door de chauffeur, die hem weer tegemoet was gekomen.

Dadelijk daarop verliet deze het huis, de zware straatdeur achter zich dicht trekkend.

Clogs had al licht gemaakt, na het half bewusteloze meisje op een sofa te hebben neergezet. Nu deed hij haar de doek weer af en keek haar met een lage grijns om zijn lippen aan.

Toen zei hij hoofdschuddend:

— Het geval schijnt je erg te hebben aangegrepen, liefje. Je bent zo bleek als een doek en je mooi gezichtje is vertrokken. Nu, dat zal gauw anders worden. Ga maar eens met mij mee, een paar glazen wijn zullen je wel wat op-

fleuren.

Hij liep op Jane toe, greep haar arm, trok haar overeind en voerde het wankelende, bijna bewusteloze meisje een trap op, en vervolgens naar een goed gemeubileerd vertrek, waar op de tafel in het midden een koud souper stond opgediend, terwijl op het zijtafeltje enige flessen wijn en in een ijsemmer een fles champagne stonden.

Clogs trok het protesterende meisje naar binnen, sloot de deur en zei handenwrijvend:

— Nu zijn wij thuis. Zijn we nu niet gezellig onder ons? Kom, zet nu dat hoedje maar eens af en maak het je gemakkelijk.

Een ogenblik vestigde Jane haar blauwe ogen schuw op het gezicht van de woekeraar.

Maar op dat gezicht las zij alleen maar wreedheid en geen spoor van medelijden.

Toch wilde zij nog een poging wagen, sidderend vouwde zij de handen en zei smekend:

— Heb medelijden. Ik heb u toch niets misdaan, laat mij gaan, mijnheer.

Maar Clogs keek haar vals lachend aan en antwoordde op ruwe toon:

— Je kent mij nog niet, dat zie ik wel. Kom, geen praatjes meer. Ik wil liever geen geweld gebruiken, als het niet beslist moet. Ik heb gezworen, dat ik mij zou wreken en ik ben geen man die zijn eed breekt.

Met bevende handen nam Jane haar hoed af en liet zich, na een wanhopige blik om zich heen te hebben geworpen, op een stoel vallen, die aan de tafel geschoven was.

— Zo mag ik het zien, zei Clogs grijnslachend. Nu zal ik gauw een flesje wijn opentrekken en dan moet je mij eens zeggen, wat je van dat merkje denkt.

Clogs voegde de daad bij het woord, trok een van de flessen wijn open, die dik met stof bedekt waren en schonk twee glazen vol.

Hij hief het zijne omhoog en riep:

— Op je gezondheid, aardig kind en op onze liefde, nietwaar?

Het antwoord luidde heel anders, dan

Clogs zich had voorgesteld.

Jane nam op haar beurt haar glas op, nipte er even aan, sloeg toen de inhoud in een enkele teug naar binnen en zei lachend:

— Daar ga je, ouwe bandiet!

De woekeraar bleef met het half lege glas in de hand het meisje aanstaren en barstte toen in zenuwachtig lachen uit.

— Nee... maar... dat noem ik nog eens fideel! Je weet er weg mee, mijn hartediefje, dat had ik niet van je gedacht. Nu, ik zie wel, dat je je met je lot verzoend hebt, en dat wij heel goede vrienden zullen worden.

— Als je wilt, dat wij dat zullen blijven, schurk, schenk dan gauw nog maar eens in. Die wijn is werkelijk uitstekend.

— Dadelijk, schatje, dadelijk, riep Clogs uit en haastig schonk hij een tweede glas vol, waarna hij wat blikjes open maakte, het meisje een schotel met kreeftenmayonnaise toeschoof en naast haar ging zitten.

Jane schoof een portie op haar bord, waarvan de grootte opnieuw de bewondering van Clogs gaande maakte en begon met grote smaak te eten.

— Het schijnt dat je trek hebt, Jane, zei Clogs na enige ogenblikken, terwijl hij grijnzend toezag, hoe het meisje de portie in een oogwenk naar binnen speelde, bespoeld met een tweede glas wijn.

— Ik zal je de waarheid maar zeggen, oude rekel, ik had een honger als een paard, toen ik hier kwam, antwoordde Jane en zij keek de woekeraar vlak in het gezicht.

— Als dat zo is, mag ik je zeker nog wel eens van deze schotel bedienen nietwaar? vroeg Clogs en tegelijkertijd legde hij zijn magere vingers op de arm van Jane Lee.

Maar het volgende ogenblik had hij met de lepel zulk een vinnige tik op dezelfde vingers gekregen, dat hij zo haastig verschrikt weer terug trok.

— Ik wil met je souperen, mijnheer Clogs, maar ik wil niet, dat je mij aanraakt, zei Jane gedecideerd. Ik eet, omdat ik honger heb, maar daar wil ik niet

bij worden lastig gevallen.

Maar Clogs vond de grap allesbehalve leuk en wreef met een pijnlijk gezicht zijn vingers, terwijl hij nijdig uitriep :

— Je bent wel wat hardhandig uitgevallen, meisje. Je zult me toch wel toestaan, je nu en dan eens te liefkozen?

— Ik sta niets toe. Als je me nog eens met een vinger aanraakt, keer ik die schotel met kreeft boven je hoofd om.

Clogs keek het meisje met stomme verwondering aan, bromde iets voor zich heen, dat op een verwensing leek en begon toen op zijn beurt te eten.

Nu en dan wierp hij tersluiks een blik op het meisje, dat inderdaad een voortreffelijke eetlust had, want zonder zich in het minst om de tegenwoordigheid van haar ontvoerder te bekommeren, verorberde zij met smaak alle spijsen en zij was nu aan haar vijfde glas wijn, zonder dat haar dit ook maar in het minst scheen te deren.

Tenslotte nam zij van de rijk beladen schaal met vruchten een peer en begon deze handig te schillen, daarbij neuriënd in haar stoel achterover leunend. Langzaam liet Clogs zijn vork zakken, met behulp waarvan hij juist een hapje naar zijn mond had willen brengen. Hij staarde het meisje met zijn gluisperige ogen achterdochtig aan.

Maar toen kwam er een glans van duivelse vreugde in zijn ogen. De wijn scheen dus eindelijk zijn uitwerking te hebben gedaan.

— Ga je zingen, kindlief? vroeg hij zoetsappig.

— Ik probeer het tenminste.

De peer was geschild en Jane begon de vrucht met smaak op te peuzelen, nu en dan met haar voeten schoppend van plezier, waarbij ze Clogs een paar maal gevoelig tegen de schenen trapte.

Toen de peer op was, vroeg Clogs, die een beetje dichters naar haar toe was geschoven :

— Wil je nu niet eens een sigaretje proberen, liefje?

— Als je ze bij de hand hebt, vuile bandiet, dan heb ik liever een ~~sigaar~~, maar een beetje zwaar, antwoordde Jane.

De woekeraar schoof met een ruk zijn stoel weer een eind terug en hakte de toonloos, en met een klank van afschuw in zijn stem :

— Wat is dat? Rookt jij sigaren?

— En pijpen.

— Maar dat is afschuwelijk voor een knap jong meisje, riep Clogs uit. Het is onbegrijpelijk, zoals je verandert bent, sinds je hier aan tafel bent gaan zitten. Ik ken je niet meer. Je bent niet meer het lieve, bedeesde meisje, dat mijn liefde heeft weten op te wekken.

— Dat is geen wonder, mijnheer Clogs. Want ik ben niet bevallig, ik ben geen meisje.

En met deze woorden stond Jane vlug van haar stoel op, nam met een snelle beweging de blonde pruik af, en vertoonde nu het lachende gelaat van Charles Brand, de vertrouwde vriend van de Grote Onbekende, die ook deze keer weer voortreffelijk zijn vrouwenrol gespeeld had...

HOOFDSTUK VII.

DE STRAF VAN DE WOEKERAAR

Met uitspullende ogen, in de houding van een tijger, die zijn sprong gaat nemen, het gezicht vertrokken van woede, nog maar half gelovend, wat hij daar toch zelf had gezien, stond Clogs met beide handen op de tafel geleund.

Toen barstte hij in een gillend gelach uit en krijste:

— Bedrogen! Voor de gek gehouden! O, maar daar zal zij voor boeten! Zij weet, dat ik haar in mijn macht heb, zij weet, op welke manier ik mij kan wreken. En wat jou betreft, je zult weten, wat het betekent, mij hier in mijn eigen huis te komen tarten.

Als een woedende gorilla vloog hij met gekromde vingers op Brand toe, die hem rustig afwachtte en hem met een juist gerichte vuistslag tegen de kin in een hoek van het vertrek liet belanden.

Toen Clogs een paar minuten later weer tot het besef kwam, dat hij nog leefde, zag hij geen vrouw meer tegenover zich zitten, maar een jongeman, keurig gekleed, met lachende, blauwe ogen, die ongetwijfeld veel leken op die van Jane Lee, maar nu een totaal andere uitdrukking hadden, en die doodkalm en met blijkaar welbehagen een

sigaar rookte.

Zodra Brand zag, dat er weer beweging in Clogs kwam en dat deze uit zijn hoek weer naar de tafel krabbelde, zei hij met een stem, die nu een octaaf lager klonk dan net:

— Nu moeten wij eens even met elkaar praten, heer Clogs! Wij zijn het er over eens, nietwaar, dat je gerust onder de grootste schurken gerekend mag worden, die er hier in Londen rond lopen. Daarover zullen wij dus geen ruzie krijgen. Verder zou ik je aanraden, mij kalm aan te horen, want ik ben op het ogenblik de sterkste.

— Denk je dat? Je bent een inbreker en ik heb het volste recht je neer te schieten, krijste Clogs dol van woede en vernedering. Hij stak vlug de hand in de zak van zijn colbertje en gaf een kreet van woede.

— Ja, zei Brand, met een kort lachje, nu ben je natuurlijk wel erg teleurgesteld, omdat je je revolver niet op haar plaats vindt. Ik ben een beetje goochelaar in mijn vrije tijd, moet je weten, en ik ben zo vrij geweest je van dit wapen te ontlasten, terwijl je aan tafel naast mij zat, en mijn poezelig

handje wilde strelen.

Clogs keek Brand met van machteloze woede fonkelende ogen aan, maar hij zag nu wel in, dat hij met een tegenpartij te doen had, die voor hem vele malen te sterk was.

Hij liet zich dus op de sofa vallen, die dicht bij het raam stond, en vroeg dof:

— Wie ben je en wat heeft dit alles te betekenen?

— Wie ik ben, gaat je totaal niet aan en je zult dan ook mijn naam nooit horen, antwoordde Brand schouderophalend. En wat de betekenis van dit kleine toneeltje betreft, het verwondert mij, dat je dit niet direkt zelf begrepen hebt. Wel, Clogs, je plannetje met miss Jane is eenvoudig uitgelekt, een paar van haar goede vrienden hebben achterdocht gekregen, en daar een gelukkig toeval wilde, dat mijn uiterlijk iets overeenkomst heeft met dat van het arme kind, verzonnen wij een plannetje, dat prima geslaagd mag genoemd worden. Een van mijn vrienden heeft uw drie handlangers half dood geslagen, en het is misschien jammer, dat hij het bij die ene helft heeft gelaten en ik heb mij zogenaamd laten ontvoeren. Het was donker en dat was gunstig voor ons plan, maar eigenlijk was ik bang dat je mijn vermoeding dadelijk zoudt doorzien, zodra je mij in het licht zag. Er schijnt dus waarheid te schuilen in het gezegde, dat liefde blind maakt. Hoe het ook zij, je hebt het onderspit gedolven. Ik heb hier werkelijk voortreffelijk gesoupeerd en ik maak je mijn compliment over uw talent om zo'n fuifje te arrangeren. Wat Miss Jane betreft, die is in veiligheid.

— Verlaat onmiddellijk mijn huis, schurk, kwam het sissend van de lippen van de woekeraar. Jij hebt mij nu overwonnen, maar wij zullen eens zien, wie het laatst lacht.

— O, dat doen wij, beste schurk, antwoordde Brand rustig. Maak je daarover vooral geen illusies. Wij lachen het laatst en dus ook het best. Want, je hebt mij niet laten uitspreken. Als je denkt, dat je nu al genoeg gestraft bent, dan hebt je het glad mis. Je bent

een afzichtelijke woekeraar, je zuigt arme, beklagenswaardige stumperds onbarmhartig uit, je hebt ellende gebracht in talloze gezinnen, je hebt menig werkman, die in tijdelijke geldverlegenheid zat, aan de rand van de ondergang gebracht, en daarvoor zul je moeten boeten. Terwijl je hier bent, zullen wij eens een grondige opruiming gaan houden in je woning in de Hanburystreet.

— En denk je, dat ik dat rustig zal toelaten, bedrieger? gilde Clogs woest. Ik loop direkt naar de politie, en dan zullen wij eens zien of je het zal wagen, een voet in mijn huis te zetten.

— Jij loopt noch naar de politie, noch naar iemand anders, antwoordde Brand bedaard, terwijl hij de woekeraar een rookwolk in het gezicht blies. Jij zult dat niet doen, eenvoudig omdat jij dat niet kunt.

— Dus je zoudt mij beletten om dit huis te verlaten? riep Clogs op schelle toon, dol van drift.

— Daar zul jij zelf wel voor zorgen, antwoordde Brand koeltjes.

Hij wierp een blik op zijn horloge en ging verder:

— Binnen tien minuten zal je geen voet meer kunnen verzetten. Ja, je zult dan zelfs niet meer weten, dat je bestaat.

— Wat wil je daarmee zeggen? hijgde Clogs, terwijl hij doodsbleek werd. Heb je mij vergiftigd?

Brand haalde minachtend de schouders op en antwoordde:

— Je bent zelfs de shilling niet waard voor de strop, om je aan op te knopen. Nee, mijnheer Clogs, vergiftigd heb ik je niet, maar terwijl je zo liefdevol tijdens het souper voor mij zorgde en naar de champagne omkeek, ben ik zo vrij geweest een beetje poeder in je glas wijn te doen, een volkomen smakeloos en ook totaal onschadelijk poedertje, maar dat tengevolge heeft, dat de gene, die het slikt, een half uur later diep bewusteloos wordt, die verscheidene uren, zelfs dagen kan aanhouden. Je hoeft mij niet aan te kijken, alsof je een spook ziet, ik geef je mijn woord van eer, dat je hoegenaamd geen ge-

vaar loopt.

Wankelend greep de schurk, die tegenover Brand stond, zich aan de rand van de tafel vast.

Zijn ogen waren met bloed doorlopen en hij stootte onverstaanbare klanken uit:

— Ik zal... ik zal... de politie.....
bellen! stamelde hij en onzeker tastte zijn hand in het rond, ofschoon het telefoontoestel vele meters verder aan de muur hing.

— Ik zie, dat het middeltje al begint te werken, antwoordde Brand glimlachend. Ga maar vast op de sofa liggen, want ik vind je wel wat vies, en zou je liever niet aanraken.

Duizelig, slechts half beseffend wat hij deed, wankelde Clogs naar de sofa en liet er zich op neervallen.

Hij had een gevoel, alsof er in zijn hoofd plotseling een hevige storm opstak.

Voor zijn ogen rees een golvende nevel op en snel begonnen de voorwerpen voor zijn blik te verwazen.

Hij probeerde nog iets te stamelen, een beweging te maken, te roepen, maar hij was er al niet meer toe in staat.

Zijn armen en benen strekten zich krampachtig en vielen toen machteloos en slap langs zijn lichaam neer.

Hij sperde de mond wijd open, sloot hem toen met een hoorbare klap en lag stil. Een ogenblik bleef Brand met een gevoel van diepe verachting op de woekeraar neerzien.

Toen ging hij weer in zijn stoel zitten, stak een verse sigaar op, sloeg het ene been over het andere, en wachtte...

Hij wachtte met het geduld, dat zijn enige, ware vriend, John Raffles hem geleerd had, het geduld van een kat, hij wachtte uren, totdat de pendule op de schoorsteenmantel twee uur sloeg.

En juist op dat ogenblik klonk er, buiten op de weg, een welbekend auto-signaal.

Brand sprong op en mompelde: —

— Daar zijn zij.

Hij verliet vlug het vertrek, liep de gang door, schoof voorzichtig een raam open, dat op straat uitkeek en zag op

een paar meter afstand een grote renwagen stilstaan; het was de grijze Rolls Royce van John Raffles.

Brand talmde geen ogenblik.

Zonder zich om de vrouwenkleren te bekommeren, die hij in een hoek had geworpen, tilde hij het lichaam van de bewusteloze woekeraar van de sofa, draaide in het voorbijgaan het licht uit, en droeg het slappe lichaam met het grootste gemak de trap af en naar de voordeur.

Hij opende deze en Henderson, die buiten op wacht had gestaan, nam haastig het vrachtje van hem over en droeg het, alsof het een vaatdoek was, snel naar de wachtende auto.

Clogs werd op de kussens neergelegd, Brand sprong in de wagen, na Raffles, die achter het stuur zat, vrolijk maar zwijgend te hebben toegeknikt, waarop de wagen in snelle vaart verder reed.

Dit alles had nauwelijks een paar sekonden in beslag genomen.

De wagen reed bijna een uur snel door, totdat hij stilhield voor een klein huisje, waarbij een groot stuk heidegrond behoorde, beiden het eigendom van Lord Aberdeen.

Daar, in een grote, plaatijzeren loods, bewaarde Raffles de laatste tijd, beschermd tegen onbescheiden blikken, zijn vliegtuig, de Sperwer, die een snelheid kon bereiken van negen honderd kilometer per uur en waarmee hij al herhaalde malen in minder dan zeven uur van Londen naar New York was gevlogen.

Het vliegtuig was een uitvinding van Raffles, en hij had besloten, daarvan voorlopig niet in het openbaar te repen en zijn geheim voor zichzelf te bewaren.

De « Sperwer » was een kleine machine, helemaal van aluminium, en waarvan de beide draagvlakken in enkele ogenblikken konden worden afgenomen en weer bevestigd.

Zij bood plaats voor hoogstens vijf personen, en kon voor veertien dagen voedsel meevoeren.

Het huisje van Raffles lag zo volkomen afgezonderd, dat slechts een groot toeval in deze buurt een wandelaar

bracht, en op dit uur van de nacht hoefde men zeker niet bang te zijn voor ongewenste bezoekers.

De drie mannen waren uit de auto gesprongen en nu wendde Raffles zich tot Brand en Henderson en zei zacht:

— Jullie weten wat jullie te doen hebt. Het middeltje, Charles, dat je Clogs hebt ingegeven, behoudt ongeveer vierentwintig uur zijn kracht. Dit is ruimschoots voldoende voor ons doel. Jij, zowel als Henderson kunt met de « Sperwer » omgaan en jullie kunt gemakkelijk in tien of twaalf uur de overtocht doen en naar een stad op de westkust van Amerika vliegen, om daarna direkt terug te keren. Ik heb alles al nagekeken; het is volkomen onmogelijk, dat Clogs binnen veertien dagen kan terugkeren, en dat is ruimschoots voldoende. Hij moet eerst met de trein heel Amerika dwars oversteken, laten wij zeggen van San Francisco, dat is zes dagen, dan zal hij twee dagen moeten wachten op een boot en dan komen er nog eens zes of zeven dagen voor de overtocht bij.

— Maar 't zal veel langer duren, Edward, kwam Brand, hij heeft toch geen cent op zak.

— Dat is zo, maar dat zal hoogstens zijn terugreis met een paar dagen verlengen, want de autoriteiten zullen zich haasten, deze ongewenste vreemdeling zonder middelen, krachtens de Amerikaanse emigratielwet, onmiddellijk gratis naar huis te sturen. Als hij tenminste niet nog een poosje wordt vastgehouden, omdat hij geen plausibele verklaring kan geven van zijn tegenwoordigheid in de Verenigde Staten. Ze kunnen hem « over there » wel voor een spion houden.

— Als dat zo is, dan hoeven wij verder niets te doen, dan het luchtruim te kiezen, riep Brand uit. Het is verreweg de beste grap, Edward, die wij de laatste tijd hebben uitgehaald. En wat doe jij in die tijd?

— Wel, ik zal natuurlijk voor Jane en haar moeder zorgen. Dezer dagen zal het meisje eens voor mij spelen, en in ieder geval breng ik haar moeder naar de inrichting van mijn vriend, de

dokter. Wat John Armstrong betreft, hij is zo goed als beter en ook voor hem hoop ik de toekomst een beetje rooskleuriger te maken. Het is toch aangenamer als men, als echtgenoot van een beroemde artieste, iets meer is dan een boekhoudertje van een derderangs kantoor. En nu gauw op weg, Charles, ik heb je hulp nodig.

Snel namen de mannen afscheid van elkaar en Raffles bracht de auto weer naar Londen, terwijl Brand en Henderson het lichaam van de bewusteloze met zich mee droegen naar de loods, waar het vliegtuig stond.

Binnen een kwartier was alles voor de grote reis klaar.

Clogs werd achter in de vliegmaschine op een matras gelegd en met dekens zorgvuldig toegedekt, terwijl Henderson en Brand naast elkaar plaats namen in de brede stuurstoel, die zodanig was ingericht, dat zij de ruggen van hun zetels met een enkele handbeweging achterover konden doen klappen en zo een gemakkelijk rustbed vormden.

Als de een aan de knuppels zat, kon de ander rust nemen, even gemakkelijk als aan boord van de best ingerichte mailboot.

Het was juist half vier in de nacht en nog volkomen donker, toen het vliegtuig opsteeg van het uitgestrekte weland, om binnen enkele minuten een hoogte van duizend meter te bereiken.

Brand zowel als Henderson hadden deze reis al zo dikwijls gemaakt, dat het voor hen beslist niets bijzonders was.

Zij stuurden op het helder verlichte kompas, en toen de zon boven de horizon rees, hadden zij de Grote Oceaan al bijna voor de helft achter de rug.

De overtocht had zonder het minste incident plaats, en juist een half etmaal na de opstijging daalden zij in de nabijheid van San Francisco op een eenzame plek van de kust.

Het zou nog een paar uur duren, voor de bewusteloosheid van Clogs week en van die tijd maakten Brand en Henderson gebruik, een stevige maaltijd te gebruiken.

Zij hielden daarbij een oogje in het zeil want zij waren er beslist niet op gesteld, dat men hen kwam lastig vallen.

Maar zij zagen geen enkel teken van menselijk leven, uitgezonderd enige visserspinken op vele mijlen uit de kust.

En toen werd Clogs wakker...

Het is onmogelijk de woede, de verbazing en de angst te beschrijven van de weekeraar, toen hij weer tot bewustzijn kwam in deze hem totaal vreemde omgeving.

Hij ging overeind op het zand zitten, waarop Henderson hem had neergelegd, keek suffig om zich heen en vroeg toen woedend, nadat hij de machine in het oog had gekregen:

— Wat moet dat betekenen? Waar hebben jullie mij heen gebracht?

— Dat zult je straks zelf wel merken, mijnheer Clogs, antwoordde Brand nu glimlachend. Herken je mij?

— Wees maar niet bang, dat ik jou sm... ooit zal vergeten, schreeuwde Clogs. Je bent de schurk, die mij dat vervloekte goedje hebt laten slikken.

— Je moet niet zo hard schreeuwen, want dat is slecht voor je keel, kwam Brand gekscherend.

— Wil je mij nu eens eindelijk zeggen, waarheen je mij gebracht hebt? gilde Clogs half gek van woede.

— Ik herhaal, dat je dit zelf binnen een uur wel zult weten, herhaalde nu Brand, zonder zich in het minst aan het getier van de weekeraar te storen. Wat mij betreft, beste schurk, het spijt mij, maar wij zullen je alleen moeten laten. Onze plicht roept ons elders. Je hoeft niets anders te doen, dan de duinen daarginds te beklimmen. Daar zul je heel in de verte een landweg ontdekken, waarlangs een elektrische tram rijdt, die je binnen een half uur naar de stad brengt, waarvan gij de hoogste torens hier flauwtjes kunt zien. En nu het beste, mijnheer Clogs, wij hebben echt geen tijd meer.

En Brand nam met een zwaai zijn pet af en holde naar de machine, waar Henderson al achter de stuurknuppel zat.

Hij sprong naar binnen en bijna op

hetzelfde ogenblik begon de schroef met razende snelheid te draaien.

Een soort orkaan wierp Clogs, die schreeuwend en krijsend de machine achterna gerend was, bijna van de been, en daarna schoot de «Sperwer» pijlsnel de lucht in, om even later aan het oog van de tierende en scheldende weekeraar te worden onttrokken.

Clogs vloekte tot zijn adem hem begaf, maar begreep tenslotte dat hij zich in zijn lot moest schikken.

Hij keek om zich heen.

Hij herkende de streek helemaal niet, maar hij was aan de kust, dat was duidelijk en blijkbaar een heel eind van Londen af.

Hij stak de hand in zijn zak en kwam tot de ontdekking, dat hij in zijn portefeuille een bedrag van ongeveer een half pond sterling had.

Nu, dat zou in ieder geval wel voldoende zijn, om weer naar Londen terug te keren, dacht hij.

En zo begon hij door het mulle zand naar de duinen te baggeren, zwetend en zijn lot vervloekend.

Na een half uur bereikte hij de top van de duinen.

In de verte zag hij een brede straatweg, die zo goed als verlaten was, en waarlangs nu en dan een tram reed.

— Waar duivel ben ik hier toch ergens? riep Clogs luid uit, alsof hij het woord tot iemand richtte. Ik ken deze streek helemaal niet. En ik kan ook niet lezen, wat er op de borden van de elektrische tram staat.

Hij begon de duinen aan de andere kant weer af te dalen en liep tot hij een haltepaaltje bereikte.

Daar wenkte hij, zodra hij in de verte een tram zag aankomen en stapte toen in het voertuig.

De conducteur kwam hem zijn kaartje verkopen.

— In welke tram zit ik hier? vroeg Clogs knorrig, terwijl hij zijn portemonnaie te voorschijn haalde. Ben ik hier ver van Londen?

De conducteur keek hem aan alsof hij niet goed wist of de man een grapje maakte of gek was, en antwoordde toen lachend, terwijl hij de overige passa-

giers een knipoogje gaf:

— Tamelijk ver, mijnheer.

— Wat is tamelijk ver, man? Zeg mij precies hoe ver, antwoordde Clogs nijdig.

— Nu, ik taxeer zowat veertien dagen reizen, mijnheer, antwoordde de conducteur lachend.

Clogs keek de man vernietigend aan en zei woedend:

— Geen grapjes, alsjeblieft. Ik wil weten in welke streek ik hier ben. Waar gaat deze tram heen?

— Naar San Francisco, mijnheer, antwoordde de conducteur, nu werkelijk verbaasd.

— Kerel maak me niet woest, schreeuwde Clogs. Ik zal me bij de directie beklagen. Ik vraag je nogmaals, waar deze tram heen gaat.

In plaats van te antwoorden, wees de conducteur zwijgend op het bordje, dat in het midden van de tram hing en waarop met duidelijke letters te lezen stond: « San Francisco - Maidenhead ».

Clogs keek omhoog naar het bordje, streek zich een paar malen over het voorhoofd en stamelde eindelijk:

— San Francisco... San Francisco... dat ligt in... in... dat ligt in Amerika, nietwaar? In Engeland ligt toch geen stad, die zo heet? Ik droom toch niet?

— Dat niet mijnheer, maar ik denk, dat u een flink beetje dronken bent en dat zo vroeg in de morgen.

Clogs keek de spreker half versuft aan en stotterde:

— Houdt u mij voor de gek? Ik ben helemaal geen burger van de Verenigde Staten. Ik ben het nooit geweest en hoop het nooit te worden.

— Wat is dat? Hij beledigt ons, schreeuwde een neger, die in een hoekje gezeten had, en nu dreigend naar Clogs toekwam.

— Maar ik kan onmogelijk in Amerika zijn, gilte Clogs wanhopig. Het is een flauwe grap. Ik ben Engelsman en woon in Londen, ik heb een tochtje met een vliegtuig gemaakt; u wilt mij toch zeker niet wijs maken, dat men mij over de Oceaan heeft gebracht, zonder dat ik het gemerkt zou hebben?

— Dat moet toch zo zijn, mijnheer,

antwoordde de conducteur hoofdschuddend. En als u mij niet wilt geloven, daar zijn de eerste straten van de stad. Kijk eens naar die politieagenten, en vertel mij eens of dat de Londense uniform is. Kijk eens naar die reusachtige reclame van Ford en zeg mij, of men die in uw land zou kunnen dulden. Kijk eens in de verte naar de Sky-line van Frisco en zeg mij of er in Engeland zulke hoge gebouwen bestaan.

Clogs keek, en hij moest wel bekenen, dat dit geen bedrog kon zijn...

Met zwakke stem vroeg hij:

— De hoeveelste is het vandaag?

— De tweeëntwintigste.

— Dan moet ik gek zijn, kreunde Clogs, want op de eenentwintigste heb ik Engeland verlaten.

Daar Clogs verder geen cent op zak had en men er in de States allesbehalve op gesteld was, lieden van zijn slag in het land te houden, werd de oude schurk met de eerste de beste boot weer naar zijn land geëxpedieerd.

Toch gingen er bijna vier weken mee heen, voor Clogs, door het dulle heen, eindelijk weer in Londen voet aan wal zette.

Direkt liet hij zich naar de straat rijden, waar hij zo lang zijn bloedzuigersberoep uitgeoefend had.

Hij had de chauffeur van de taxi het nummer opgegeven en keek nu somber voor zich uit, vol van wraakplannen, waarvan hij maar al te goed wist, dat hij ze toch niet ten uitvoer zou kunnen brengen; hij kende zijn tegenstanders zelfs niet eens. En die schenen over hele machtige middelen te beschikken.

Maar het ergste zou nog komen.

De auto stopte en de chauffeur boog zich naar achteren en riep door het openstaande portierraampje naar binnen:

— Welk nummer zei u ook weer, mijnheer?

— Driehonderdnegentien, antwoordde de woekeraar ongeduldig. Zijn we er nog niet?

— Nee, we zijn er niet en we zullen

er ook wel niet komen, want een huis met het nummer 319 is er niet.

— Kerel, ben je gek, schreeuwde nu Clogs woedend. Of ben je soms dronken?

— Ik ben niet gek en ik ben nooit dronken, antwoordde de chauffeur verontwaardigd. Kijk dan zelf dat is 317, dat is 321, maar 319 bestaat niet!

Clogs stak het hoofd naar buiten en gaf een schreeuw, die een zijstraat ver te horen was, de chauffeur had de waarheid gesproken. Zijn huis was er niet meer, het was gewoon weg.

Een keurig nette autoparkeerplaats met een benzinepomp ervoor lag tussen nummer 317 en 321.

Bijna stikkend van woede, bleek als een dode, wilde de woekeraar de auto uitstormen, toen er een kruier op hem toeliep, hem een briefje gaf en vlug weer wegliep, voor de schurk een woord had kunnen lezen.

Ondanks alles scheurde Clogs het briefje open, want het leek alsof een stem in zijn binnenste hem zei, dat hij hierin de oplossing van het raadsel zou kunnen vinden. En met uitpuilende ogen las hij het volgende:

Mijnheer Clogs!

Waarschijnlijk zult u wel verbaasd opkijken, nu het huis verdwe-

nen is, waarin u zo lang uw gemene praktijken hebt uitgeoefend. Ik heb het van uw huisbaas gekocht en het dadelijk tegen de grond laten gooien, waarbij ik mij verbond, dadelijk een andere bestemming aan de grond te geven. Voor uw pandjes is behoorlijk gezorgd; ik heb ze allemaal laten weghalen, mij voordoende als de brave heer Clogs, en ze weer ter hand gesteld van de rechthebbenden. Zoek niet naar uw boeken; zij bestaan niet meer. Wat uw brandkast betreft, die u gevuld hadt met het geld, verkregen ten koste van het zweet en bloed van de arme mensen uit deze buurt, daarnaar hoeft u al evenmin te zoeken; de inhoud is door mij geconfisqueerd. Ik sluit hierbij tien biljetten van tien pond in, en dat is veel meer dan u verdient. Probeer een ander en beter leven te beginnen, dat adviseer ik u in ernst. En doe geen pogingen om u te wreken op onschuldigen, want het zou u slecht bekomen; u bent een worm, die ik onder mijn voeten zou kunnen vertrappen, denk daar wel aan!

In de hoop, dat deze harde les u iets geleerd heeft,

John Raffles.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

EEN GENIALE TRUC

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

LL.

NAAM :

ADRES :